

K. H. SCHEER

Robot tě zve...

Knihovnička Perry Rhodan 144

Přeložil Jaroslav Kuťák

„Hele, hele... Hele, doleva... Doleva!“ křičel seržant ve snaze zlepšit obrův pochodový krok.

Kosmodromem se rozléhal dusot sloupovitých nohou..Podíval jsem se ve směru k barevné uniformované skvrně .na šedi plochy.

Naatové zase jednou nastoupili za Impérium, jenomže tentokrát podléhali rozkazům Pozemšťana, který se podle mého názoru nacházel okamžik před psychickým zhroucením.

Nepodařilo se ani mým ctihodným předkům ani Arkonidanům, kteří vládli koloniálním světům, aby naučili giganty z páté planety soustavy Arkonu disciplíně. Už z tohoto důvodu jsem považoval za vyloučené, že by se obyčejný poddůstojník natolik vybičoval a donutil hádavé Naaty k pořádku.

Podíval jsem se nahoru do světlemodrého nebe nad Arkonem lil, přimhouřil jsem oči před ohněm startujícího bojového křižníku a znovu jsem se podíval na Naaty.

Tato jednotka patřila ke strážní divizi krystalické planety. Každý z těchto třímetrových Kyklopů byl podroben hypnoškolení, které se zabývalo především bojovou taktikou a galaktosociologií.

Ještě před několika měsíci jsem byl na služby Naatů odkázán. Ať už to bylo jakkoli, pomocí svého bezpečného instinktu mi vícekrát zachránili život. Příliš mnoho krajanů se už snažilo moderními či docela primitivními prostředky zbavit nemilovaného Imperátora.

Ale to nejhorší jsme už měli za sebou. Vnitropolitické poměry v Arkonidské říši se zlepšily. Co jsem uzavřel smlouvy s Pozemšťany, i ti největší buřiči pochopili, že po mé smrti by stejně nedošlo k velkým změnám-

Možná, že mnozí dokonce pochopili, jak slabá by byla hvězdná říše bez pomoci Pozemšťanů.

Dusot pochodujících Naatů nebral konce. Radili se do pochodového útvaru, třímali nablýskané paprskové zbraně, obraceli své tříoké kulovité hlavy ke mně.

Hubený poddůstojník v uniformě Sluneční říše vykročil. Byl zpocený a vyčerpaný.

Když mi podával hlášení, pozdravil jsem arkonidským způsobem a řekl jsem: „Díky, seržante. Dejte Naatům pohov.“

Seržant zrudl. Starostlivě jsem se rozhlížel. Pánové mého doprovodu apaticky vzhlíželi k superobřímu křižníku, který jsem měl jako Imperátor říše pokřtít a předat do služby.

S nápadem, abychom nejnovější loď arkonidské sériové výroby nazvali ATLAN, přišel Perry Rhodan. Když už byla postavena, nemohl jsem to dost dobře odmítnout a musel jsem o ni rozbít láhev sektu.

Seržant stál ještě pořád přede mnou, ruce přitisknuté ke, švům kalhot. Znovu něco řekl, ale ani teď jsem mu nerozuměl. Co to s ním bylo? Že by úžeh?

Rhodan se zničehonic zasmál. Stál vedle mne a teď si otřel hřbetem ruky čelo.

„Měl bys toho chlapíka vysvobodit, kamaráde," poučoval mne. „Nebo třeba upadne."

„Vždyť jsem mu přece dal pohov," řekl jsem.

„Omyl! Řekl jsi, že má dát pohov Naatům. Je z tebe úplně vedle." . ' .

Potlačil jsem úsměv, Už jsem věděl, proč je onen muž tak rudý.

„Díky, mnohokrát děkuji," řekl jsem rychle. „Můžete odejít, seržante. Vaše jednotka působí vskutku skvělým dojmem."

Hubeňour se na mě popleteně podíval, otočil se a kývl na Naaty. Slunce nemilosrdně žhnulo. Doufal jsem, že seržant bude natolik moudrý, aby je odvedl do stínu. Ale on ne! Postavil se před Naaty a strnule se zahleděl na loď.

Zavrtěl jsem hlavou. Tihle Pozemšťané se nikdy nezmění. Žádného Arkonidana by v životě nenapadlo, aby se takhle zbytečně vyčerpával.

Udělal jsem krátký proces. Během pěti minut jsem pronesl proslov a pak jsem mrštil přivázanou láhev proti lodi.

Pohled na superobří loď mne příliš netěšil. Už jsem uváděl do služby mnoho vesmírných lodí tohoto typu, ale ještě více jsme jich ztratili ve strašlivých bitvách. Když bylo po ceremoniálu. Pozemšťané spěchali do nejbližší klimatické stanice. Na arkonidských světech vládlo neuvěřitelné vedro.

Nasedl jsem do vozidla, počkal jsem, až napochoduje moje osobní robotská stráž a letěl jsem za nimi. :

Cestou jsem se ještě jednou ohlédl na ATLANA.

Na palubu už vstupovala pozemská posádka. Dva tisíce specialistů vyškolených na akademiích a školících lodích Sluneční flotily vstupovalo do první lodě nové série, V této sérii byly

vyhodnoceny veškeré poznatky Pozemšťanů, Arkonidanu a Akonanů. Potřebovali Jsme téměř jedenáct měsíců, abychom přeprogramovali výrobu velkoloděnic.

Přistáli jsme. Vstoupil jsem do velínu kosmodromu, kde jsem také našel vůdčí Pozemšťany. Z Arkonidanu tam nebyl vůbec nikdo. Tichá rivalita mezi muži ze Země a vědci mého národa byla veřejným tajemstvím.

Vzdychl jsem a posadil jsem se. Protáhl jsem si nohy. Zvenčí zněly zvuky odcházející robotské kapely.

Rhodan na mě pohlédl.

„To byly ale pěkné krtiny. Se vším všudy. Vy Arkonidané umíte oslavovat. Spojená flotila má tedy ode dneška novou velkou bojovou loď...”

Nedomluvil a opřel se v křesle. Klimatizace bzučela. Věděl jsem, proč se tak náhle odmlčel. Politické poměry v Galaxii nám neumožňovaly být dostatečně pyšnými na loď typu ATLAN.

Viděl jsem giganty jeho druhu vybuchovat a praskat jako bubliny z mýdlové pěny. Naše obrana proti biopočítačové posbiovské dynastii vstupovala do rozhodujícího stádia.

Pokusili jsme se s Posbii dorozumět, ale dodnes prakticky bez úspěchu.

Před několika měsíci přistály na Zemi jiné cizí bytosti, které jsme nazvali Lauriny. Mladá říše Slunce se tím pádem ocitla v akutním nebezpečí.

Laurinové byli od přírody neviditelní. Posbiové je posléze zahnali a zachránili Zemi. Tím však naše spolupráce končila. Později jsme našli ztracenou základnu Posbiů s přístroji,

které dokázaly neviditelné Lauriny zaměřit. Toto zařízení , jsme odhalili na planetě Fossil. Vymontovali jsme je a dovezli na Zemi. Před několika hodinami dorazil prototyp přístroje, který Rhodan jednoduše nazval antiflexové brýle. S jejich po

mocí mělo být možné neutralizovat tajuplné záření orgánu Flexo, který měli Laurinové umístěn v krku. Ovšem já zůstával skeptický!

Ozvala se Rhodanova náramková vysílačka. Jefe Claudrin, velitel jeho vlajkové lodi THEODERICH, sděloval, že je připraven ke startu. . . :

Podíval jsem se na hodinky. Na třetí planetě arkonidské soustavy jsme se zdržovali už příliš dlouho. Venku, mimo hvězdokupu M 13, hlídalo téměř sto tisíc vesmírných lodí spojené flotily.

Obranný prstenec proti Posbiům, kteří přicházeli z mezigalaktického prostoru, tak byl z naší strany zcela uzavřen. Více lodí jsme už k dispozici neměli. Země měla na intergalaktické frontě zhruba třicet milionů mužů. Dalších deset tisíc lodí křižovalo v oblasti známé Mléčné dráhy, aby se snažily uklidnit nejrůznější revolty.

Problémem se stalo i týlové zásobování. Měl jsem k dispozici padesát tisíc nákladních lodí, abych mohl krýt potřeby obranné flotily. A k čistě vojenským úkolům se přidružovaly ještě vědecké projekty.

Perry Rhodan, strážlivý myslitel a praktik, poznal, že vláda nad Galaxií není jenom otázkou technického vývoje, nýbrž také financí. Bylo na čase stabilizovat situaci.

Ztráty lodí v boji proti Posbiům nabíraly děsivých rozměrů. Rhodanovi mutanti na všechno nestačili. Zatím se nám ani nepodařilo postavit děla transformačních paprsků, superzbraň Posbiů, přestože jsme měli jedno takové dělo na Zemi a dostali k dispozici veškeré údaje o něm.

Můj plán vycházel z předpokladu, že bychom se měli jednoduše pokusit navázat spojení s řídicími elementy Posbiů.

Další roztržštění spojených sil Země a Arkonu už nesmělo pokračovat. Vnitropolitické potíže v oblasti aliance byly do-

statečně velké, aby vyžadovaly nasazení zhruba padesáti tisíc velkých lodí.

Akonský smluvní partner byl nespolehlivým spojencem. Teprve před nedávném jsme zažili situaci, kdy chyba při spojení akonského transmiteru málem uvrhla Zemi do zkázy.

Starostí s hvězdnou říší byly jednoduše příliš velké. U nohou mi ležely trosky bývalého robotského Regenta, kterého postavili mí předci a který byl před několika lety zničen. Nyní nám tento centrální počítač chyběl prostě všude.

Rhodan vyslal zhruba sto tisíc Pozemšťanů, kteří se měli pokusit nastolit v chaosu pořádek. I to bylo málo.

Dodávky zbraní 2 planetárních závodů nebyly dostačující.

Náhle mi kdosi položil ruku na rameno a vytrhl mě z černých myšlenek. Rhodanův úsměv mi prozradil všechno.

„Zapomeň na to, příteli," řekl. „My se nevzdáme. To dřív Galaxie sama od sebe zhasne. Za půl hodiny bych chtěl startovat směrem k frontě. Co máš v úmyslu ty, Imperátore?"

„Chtěl jsem se podívat na novou signální stanici. Myslím si, že už by mělo být technicky možné zaměřit i malá tělesa na velké vzdálenosti. Potřebujeme najít pozici neznámého centrálního světa Posbiů."

„Taky bych řekl," odpověděl Rhodan, otočil se a vykročil ke dveřím. Než stačil odejít, rozsvítil se jeden monitor. Pak se na něm objevila tvář plukovníka Appleho. To byl nový šéf bezpečnostní služby na arkonské planetě války.

„Pane, směl bych s vámi ještě rychle mluvit?" zvolal Apple. Zastavil jsem se. Měl na mysli Perryho, nebo mě?

Rhodan se vrátil. Společně s ním jsem předstoupil před monitor.

„Odpusťte, pane. Víím, že se nacházíte pod časovým tlakem, ale tady se stalo něco, co se mi zdá být příliš důležité na to, abych vás neinformoval ještě před vaším startem."

Zpozorněl jsem. Apple byl spolehlivý důstojník. Ten by nás jen tak nerušil.

„Co se děje, Apple?“ zeptal se Rhodan.

„Pane,“ odkašlal si colonel. „Pane, nevím jestli jsem jednal správně. Před několika hodinami přistál na Arkonu II Skokan, který se jmenuje Beybo. Jeho vesmírná loď BEY 12 patří k oněm zrezivělým kocábkám, které už dávno stahujeme z provozu. Posádka se skládá ze sedmi mužů, včetně Beyba.“

„Tak už k věci, Apple,“ povzbudil jsem ho. „Však my vám hlavu neutrháme! Co je s tím Beybem?“

„Je toho hodně, pane,“ rozčiloval se plukovník. „Přiletěl poledním spojem číslo dvě na Arkon ITI. Tam se mu podařilo přelstít veškeré strážní důstojníky rozvědky a proniknout až k slunečnímu maršálu Mercantovi. Ten ho odkázal na mě. Beybo totiž tvrdí, že přivezl tak důležité informace, že je může svěřit pouze Imperátorovi a Prvnímu Administrátorovi slunečních světů.“

„Takže?“

„Nevím, pane, ale myslím si, že bych to neměl podceňovat. Rozhodl jsem se, že vás zavolám. Toho Beyba bych nej-raději zavřel, ale...“

„Zdržte ho, přijdeme,“ řekl Rhodan.

Apple zbledl. „Cože - vy se na toho chlápka chcete podívat? Osobně, pane?“

„Ano, osobně,“ odpověděl Rhodan. „V naší situaci může být důležité cokoli.“

* * *

Kancelářské prostory bezpečnostní služby byly umístěny tisíc metrů pod zemí. Arkon III se podobal jedné velké průmyslové továrně neuvěřitelných rozměrů, která pokrývala

veškerý povrch planety. To byl výsledek rozhodnutí mých předků, starý deset tisíc let.

Sterilní atmosféra podzemního arkonského města představovala nervové centrum Velkého Impéria. Tady mne vždycky ovanul duch minulosti.

Appleho pracovna kdysi patřivala jednomu arkonskému admirálovi. Místnost byla podle toho veliká a luxusně zařízená.

Minuli Jsme salutujícího Pozemšťana. Sluneční maršál Allan D. Mercant, šéf Sluneční rozvědky, se nechal omluvit.

Před několika minutami odstartoval s křižníkem, aby si prostudoval poměry na hlavní planetě slunce Voga. Zaliterané už zase dělali potíže. Apple nám kráčel vstříc. Červenal se. Ještě jednou se omluvil, že Rhodana zdržuje.

Perry mávl rukou a rozhlédl se po místnosti.

„Mám novinku," řekl plukovník. „Beybo od vás chce maličkost. Sto tisíc pozemských solarů - takřikajíc jako odměnu nebo odškodnění."

Rhodan zalapal po dechu. Podíval se na mé. Apple si odkašlal. „Dejte toho Skokana předvést," řekl jsem aniž bych hnul brvou.

Dříve než se Beybo objevil, zavanul do pracovny odporný puch. Apple tiše zaklel a zmáčkl tlačítko klimatizace. Rhodan i já jsme bezděčně o krok ustoupili.

Do místnosti vstoupilo vousaté, ramenaté individuum. Další postava následovala. Připomínali mi mé zdegenerované krajany, kteří už nemohli existovat bez parfémů. Teď bych tu jednu takovou sklenici s voňavkou docela přivítal.

„Vedle v místnosti máme vanu s dezinfekčním roztokem, pane," hlásil seržant stráže. „Když budete souhlasit, tak..."

Mávl jsem rukou a zahleděl se na Skokana. Z Beyba byl vi-

dět pouze nos a šedomodré oči. Všechny ostatní partie byly buď zarostlé vousiskem, nebo dlouhými vlasy.

„Zůstaňte stát u dveří," řekl Rhodan. „A nechtě je otevřené. Co si myslíte o vodě?"

Skokanovy vlasy se pohnuly. Svraštil čelo. Pak se uprostřed pralesa vousů otevřel temný otvor. Špinavý chlápek se zašklebil a řekl: „Všechna slunce Velkého ostrova vás zdraví, Vaše Vznešenosti."

„Máte svou zprávu písemně?"- zeptal se suše Rhodan.

Ale Beybo se nenechal rušit. Zastrčil špinavé palce za opasek a rozkročil se. -

„Máme jenom pět minut času," vysvětloval jsem. „Chtěl jsi se mnou mluvit?" .

„Přesně tak, Vaše Vznešenosti."

„Poslouchám."

Beybo přimhouřil oči. Tušil jsem, že mám před sebou všemi mastmi mazaného a nesvědomitého muže. Pro takové jako Beybo existoval jenom obchod a nic jiného. Okamžitě začal být věcný.

„Spálil jsem dvě tuny katalyzační hmoty, abych doletěl se svou lodí k Arkon, Vaše Vznešenosti," začal opatrně.

Znuděně jsem přikývl. Bylo by neobvyklé, kdyby nezačal svými výdaji.

„Někdo, koho nemohu nazvat jménem a ani ho nemohu popsat, mi dal úkol, abych vyhledal vás a Jeho Administrativní Excelenci, a abych domluvil schůzku. Souřadnice schůzky jsou uloženy v mém palubním počítači. Jak se tam dostanete, to nevím. Údaje z mého palubního počítače není možné vyjmout ani je přečíst. Nezbyvá vám tedy nic jiného, než se svěřit mně a mé lodi. Můj klient chce mluvit s vámi, Vaše Vznešenosti, a také s Perrym Rhodanem. Mé náklady se po-

hybují ve výši jednoho sta tisíce pozemských solarů. To je přijatelná suma, řekl bych."

Beybo zmlkl. Rhodan se zarazil. Ze by Skokanovi přeskočilo? Ještě než Jsem mohl něco odvětit, Rhodan řekl: „Pane plukovníku, je v blízkosti Gucky?"

„Bohužel ne. Odletěl s Marshallem."

„Nějaký jiný mutant z jednotky?"

„Nechal jsem pro jistotu povolat Felimera Lloyda. Měl by každou chvíli přijít. Jinak nemáme nikoho jiného k dispozici. Marshall včera odletěl do akce."

Beybo mlčel a nehýbal se, protože nemohl ničemu rozumět.

Ani já už jsem nic neříkal. Felimer Lloyd byl zaměřovač s telepatickými schopnostmi. Když však stále ještě nepřicházel, obrátil jsem se na Rhodana a promluvil jsem anglicky.

„Tomu chlapovi buď přeskočilo, nebo má v rukávu ještě nějaký trumf."

Perry se soustředil.

„Byl byste tak laskav a řekl byste nám to všechno ještě jednou? Mluvil jste jaksi bez souvislosti. Kdo to s námi chce hovořit?"

„Někdo, koho neznám. Přistál jsem na pralesní planetě a tam jsem na něj narazil. Nic významného mi neřekl. Je možné, že Jste se dostali do takových potíží, aby stačilo když vás někdo zavolá a ..." "

„Odvést, seržante," přerušil ho Rhodan. „Tento muž je zatčen. Uvrhněte ho do vězení, dokud si neuvědomí, s kým to vlastně mluví."

Perry vstal a vykročil ke dveřím.

„Má být ta imitace bernardýna odvěšena a vyčištěna, pane?" zeptal se seržant. "'

„Velmi důkladně!"

Zůstal jsem stát. Rhodan odešel a Skokan se na mě obrátil:

„Svoje myšlenky si nechám pro sebe, Excellence. Tuto kapsli jsem měl vám nebo Imperátorovi předat.“

Vytáhl z opasku plochou cívku a plačtivě dodal: „To je mi ale špatný obchod!“

„Co to je za cívku?. Co-to má znamenat?“ vyjel jsem na něj zcela vědomě.

Skokan se zhroutil. O několik okamžiků později jsme věděli, že přivezl mikrofilm. Jednalo se o cizokrajnou kazetu, jakou nikdo neznal ani na Arkonu, ani v Sluneční soustavě.

Dva specialisté rozvědky zmizeli se záznamem. Mezitím dorazil Felimer Lloyd. Stál společně s Perrym na chodbě a kontroloval obsah Beybových myšlenek.

Když jsem o něco později spatřil bezradný výraz v Lloydově tváři, vytušil jsem, že Skokan oproti všem očekáváním říkal pravdu. Perry mi pokynul. Vyšel jsem ven a pozdravil jsem mutanta.

„Takže?“

„Je to divné, pane,“ mínil Lloyd. „Ten člověk skutečně neví, kdo mu dal zakázku. Ani si nevzpomíná, proč přistál na neznámé planetě. V jeho centru vzpomínek je pouze myšlenkový obraz pravěkého vodního světa.“

„Takových vodních světů jsou v Galaxii tisíce: Ví Beybo, . co je na cívce zaznamenáno?“

„Ne. Teprve když jste mu pohrozil zatčením a vězením, na-
- padlo ho, že ji vůbec má.“

• „Jste si tím jist?“ ujišťoval se Perry. . . .

„Naprosto, pane. Beybo není v žádném případě pod blokovou sugescí. Nedokázal jsem konstatovat žádné ovlivnění. Kdosi tu pracoval s neobvyklými prostředky, aby zčásti vymazal Beybovy vzpomínky. Zato však ale docela přesné ví, že od vás má požadovat sto tisíc solarů. Dále také ví, že má vás a Administrátora odvézt na místo schůzky.“

Perry přivolal Appleho.

„Zavolejte na Arkon II. Tamější bezpečnostní služba nechť zabere loď tohoto Skokana a pokusí se vytáhnout z databanky souřadnice planety setkám. Pospěšte si.“

Tím jsme udělali všechno, co jsme v této situaci mohli udělat.

„Neuvěřitelné! On nás znervózněl, Atlane!“

Příkývl jsem. Perry i Já jsme se nyní nacházeli v situaci, kdy nás vyděsilo téměř cokoli.

Lloyd nedokázal uvolnit tajemný paměťový blok Skokana. Můj zájem rostl. I Rhodan o této záležitosti nadále přemýšlel.

„Je už jedno, jak se tato věc vyvine. Každopádně do té rezavé plechovky nevlezu a nebudu prolétat hyperprostorem,“ řekl si nahlas.

To byl koneckonců i můj názor. Znal jsem tisíckrát zinkované poloraky Skokanů pflíš dobře na to, aby mě přešla veškerá chuť s nimi cestovat. Nikdo nemohl říct, kolik křižníků tohoto typu už ztroskotalo,

Nechal jsem protestujícího vousáče odvést a pak jsem se Šel vykoupat. O dvě hodiny později dorazily očekávané informace z Arkonu II, planety mezigalaktického obchodu.

Informace týmu techniků byly nepříjemné. Beybův palubní počítač byl neznámými „učesán“, jak se vyjádřil jeden z pozemských spojových důstojníků. Údaje, o které nám šlo, byly dokonale zablokovány. Nikdo je nedokázal vytáhnout.

Situace se změnila. Tohle byla práce pro Sluneční rozvědku. Sluneční maršál Mercant byl tudíž povolán zpět ze Zalitu.

Museli jsme prodebatovat setkání s neznámým.

„Ne, to ne!“ odporoval Rhodan. „Nemám zájem o schůzku

s neznámým, ledaže by šlo o aspekty, kvůli kterým bych musel riskovat."

„Asi budete muset, pane," řekl kdosi. Otočil jsem se. Do místnosti vstoupil jeden z důstojníků rozvědky. Beybo se dosud nacházel ve vedlejší místnosti.

„Hlavně mi netvrd'te, že už jste vyhodnotili záznam z té cívky," řekl jsem.

„Ano, pane, podařilo se to. Smím vás .doprovodit do projekčního sálu?" • :

Zhluboka jsem se nadechl. Následovali jsme ho. Cestou jsem musel přemýšlet a klást si řadu otázek. Kdo vypreparoval tuhle vesmírnou loď Skokanů? A proč? Pokud si někdo myslel, že má důležité informace pro Rhodana nebo pro mě, proč je sděloval tak složitou cestou?

Cekal jsem na impuls svého extramozku, ale ten se nehlásil. Vstoupili jsme do projekčního sálu a posadili se. Velký monitor se rozzářil.

Ukazoval nám mezigalaktický prostor. Bylo vidět část Mléčné dráhy. Očividně to byly záběry „zvenčí".

Perry sevřel mou paži. Zpola jsem se napřímil a pak jsem padl zpátky do křesla,

Před námi se odehrával záznam události, na kterou jsem vzpomínal jenom s děsem. V únoru 2114 jsem vstoupil na palubu jedné fragmentální lodi Posbiů, abych tam požádal o pomoc pro Zemi; Tou dobou byla Země devastována a ničena Lauriny.

Fascinovaně jsem sledoval monitor. Viděl jsem sám sebe vstupovat s muži speciální jednotky na palubu lodi Posbiů. Viděl jsem scény letu. Záznam končil mým přiletem k Zemi. -Nebylo pochyb. Tohle natočili Posbiové a poslali nám to prostřednictvím Skokana Beyba. :

Pak se objevilo symbolické písmo, které už bylo našim si-

multánním tlumočnickem rozluštěno. Krátká informace zněla zhruba takto: „Naléhavě prosíme o vaši návštěvu. Bližší informace prostřednictvím Beyba.“

To bylo všechno, co nám neznámí sdělovali. V sále se rozsvítilo. O chvíli později se otevřely dveře. Seržant stráže oznamoval, že se Skokan chová jako šílenec a Felimer Lloyd za chvíli hlásil, že se v Beybových vzpomínkách něco změnilo.

„Kdy?“ zeptal jsem se.

„Když jste se dívali na poslední scény záznamu, pane. V tu chvíli musel Beybo obdržet nějaký impuls. Pane, tahle para-mechanická technika je neuvěřitelná.“

„Taky se mi zdá,“ odpověděl Perry. Když se na mě podíval, cítil jsem, že už se rozhoduje.

„Ty přece nechceš s tím vrakem odletět?“ zjišťoval jsem.

Podíval se na mě. „Vidíš nějakou jinou možnost, Allane?“

„Přirozeně,“ odpověděl jsem. „Dříve nebo později se nám podaří odstranit blok a získáme souřadnice. Potom si vezmeme jinou loď.“

„To však může trvat dny nebo týdny. Jak dlouho na nás budou neznámí čekat? Dobrá, vyslechněme ještě jednou toho Beyba. Zdá se, že si najednou vzpomíná.“

„Ale jenom na několik okamžiků, které jsou pro nás důležité,“ vysvětloval mutant. „Už toho Skokana nemusíte vyslýchat, pane. Co ví, to už jsem se dozvěděl.“

„Takže...?“

„Pozvání jste jenom vy a Atlan. Jiná loď než BEY 12 nesmí být pro tuto cestu použita. Doprovod není žádoucí. Flotila se nesmí vynořit nad planetou schůzky. Neznámí vám dávají lhůtu tří dnů pozemského času. Déle čekat nebudou.“

„Tvůj plán, příteli?“ obrátil se na mě Rhodan.

Přešel jsem si rukou přes oči a vstal jsem.

„Můj plán?“ nuceně jsem se zasmál. „To je otázka! Sepíšu poslední vůli a pak nastoupíme na BEY 12. Za těchto předpokladů nedostaneme žádné souřadnice z palubního počítače. Máme málo času. Ani blok v Beybově mozku neodstraníme. Pokud si s tajuplnými cizinci chceme promluvit, nezůstává nám nic jiného než přistoupit na jejich návrhy.“

Rhodan vstal. Už nebylo o čem debatovat.

„Apple, připravte křižník a přiveďte na palubu toho Skokana. Poletíme na Arkon II. I když se jedná o patrně enormně důležitou záležitost, tu jejich takzvanou vesmírnou loď si pořádně prohlédnu. Allane, vidíš možnost opravit a řádně prohlédnout skokanskou loď během Čtyřiaadvaceti hodin?“

Zavrtěl jsem hlavou. Kdyby se jednalo o loď arkonské sériové výroby, nebyl by to problém.

Rhodan už nic neřekl. Bylo nám jasné, že bychom na Beybův požadavek nikdy nepřistoupili, kdybychom nespatriili záznam. Pro mne bylo nesporné, že se Posbiové sami pokoušejí navázat spojení, po kterém jsme tak toužili.

O půl hodiny později jsme nastupovali do menšího křižníku WASHINGTON. Beybo už byl na palubě. Ještě než jsme vstoupili do velínu, kulovitá loď se odrazila a odstartovala.

* * *

Na kosmodromu města Olb-Duor, největším kosmodromu Arkonu II, vládl čilý ruch jako za časů rozkvětu Impéria.

Použili jsme nenápadné vznášedlo, které s námi kličkovalo mezi loděmi. Na kosmodromu jich bylo v průměru vždy na čtyři tisíce. Nikdo si nás nevšímal, nikoho nezajímalo, kdo sedí v otevřeném vozítku.

Zastavili jsme před sektorem 617. Tento sektor měl totiž po-

volen start. Museli jsme chvíli počkat a teprve potom jsme pokračovali. Cestou jsme zastavovali ještě třikrát. Míjely nás pestrobarevně oblečené bytosti ze všech koutů Galaxie. Zhruba po půl hodině jízdy jsme zabočili do vnějšího okruhu. Po dalším kilometru jsme spatřili řetězec stráží. Jednalo se o Pozemšťany a zaliteranské pomocné jednotky. Strážní důstojník přistoupil až k nám, zasalutoval a počkal, až bude osloven.

„Jak jste daleko?“ zjišťoval Perry, Hovořil o rychle odvelených technicích a vědcích loděnic. Dostali za úkol udělat během pouhých šesti hodin z BEY 12 loď, která obstojí ve vesmíru.

Tento požadavek byl přirozeně iluzorní, nicméně doufali jsme, že alespoň ty nejhorší závady budou odstraněny.

Kapitán stráže se na nás zahleděl s lítostí. Opět jsem znervózněl.

„Aha, vaše tvář mi říká všechno,“ mávl rukou Rhodan. „Je to opravdu tak zlé?“ - .

„Pane, pokud mi dovolíte malou poznámku, pak bych-vám chtěl říct, že & tou lodí byste neměli startovat. Šéfinženýr Ohmert málem omdlel. Vnější povrch je vyroben z obyčejné oceli. Rez takřka nejde odstranit. Pouze před lodí je z antikorozního materiálu. Netušíme, jak je uvnitř možné přežít přetížení. Jít s touhle lodí do hyperprostoru by bylo sebevraždou.“

Rhodan letargicky přikývl. Vzdali jsme jakékoliv další úvahy. O pět minut později jsme stáli před lodí, která nás měla odvézt.

Musel jsem se snažit, abych nevykřikl zoufalstvím. BEY 12 byla nejméně dvě stě let starou nákladní lodí neznámého původu. Byla zhruba padesát metrů vysoká, podobala se staromódnímu granátu a měřila v průměru asi dvacet metrů.

Tenhle zrezivělý, prachobyčejný vehikl spočíval na šesti zohýbaných stabilizačních plochách.

Ústí trysek bylo poškozeno a spáleno/úplně černé.

„Jak to asi může vypadat uvnitř?" řekl Rhodan. „No dobrá, pojďme se na to monstrum podívat."

Vystoupili jsme a vykročili k zrezivělé plechovce. Pozemští technici posedávali na malých vznášejících se plošinách, pomocí kterých obléтали trup. Automatické svařovací přístroje se činily všude. Alespoň ty nejhrubší praskliny byly opraveny. Kromě toho technici používali i vysoce hodnotná lepidla.

Rhodan zavrtěl hlavou a řekl, že Beybo by měl být zavřen na deset let jako veřejné nebezpečí.

Pak se ve výstupu z lodi objevil dr. ing. Ohmert, který pracoval na Arkonu II jako Šéfinženýr a inspektor flotily-

„Já to vzdávám," stěžoval si. „Neumíte si vůbec představit, jak to tam uvnitř vypadá. Dezinfikovali jsme alespoň velín a kabiny. Veškerý odpad jsme už odnesli. Zabudovali jsme úplně novou klimatizaci v naději, že ji ty staré energetické agregáty dokážou zásobovat proudem.

Představte si, že tady mají přímé spojení mezi reaktorem a impulzním formerem."

„Proč/proboha?" zeptal jsem se.

Ohmert sepnul ruce a zahleděl se k nebi.

„Pane, tady nenajdete jednu jedinou pojistku; pořád jim vy-padávaly. Kromě toho jsem v hlavním energetickém kabelu našel alespoň třicet zinkovaných míst mezi strojovnou a ve-línem. Izolace je všude popraskaná. Potřebujeme alespoň ještě hodinu, abych vyměnil hlavní kabel.

Řízení lodi je, jakkoli to zní neuvěřitelně. Čistě mechanické. Z.velínu vedou dráty a ocelová lana do všech míst na lodi,

kde pomocí převodů potom přicházejí k jednotlivým agregátům. Pane, neručím vůbec za nic."

Ohmert se vyčerpaně odmlčel. Shora se ozval nějaký technik a na něco se zeptal. Zatímco Ohmert odpovídal, opatrně jsem se stáhl zpět. Rhodan všechno slyšel. Lloyd byl bledý jako stěna.

„Těch sedm mizerů je v takzvané jídelně," zaskřípal zuby mutant. „Docela dobře je slyším. Baví se na náš účet. Beybo si myslí, že tohle je ideální příležitost pro generálku jeho lodi. Pozor - právě si povídají, že schválně zničí hyperautomatiku. Chtěli by novou. Beybo se chce proplížit do velínu. Chce vylákat inženýry, kteří tam pracují."

Rhodan zuřil. Naskočil na nejbližší vozidlo, popadl vysílačku a vydal několik instrukcí.

Vojáci bezpečnostní služby se rozběhli. Za pár okamžiků se šéf týmu hlásil z velínu. O chvíli později jsme slyšeli syčení paralyzační zbraně.

„Celou tu bandu zavřít!" křičel Rhodan. „Poručíku, jděte nahoru a pohrozte Skokanům doživotním vyhnanstvím, pokud nepřestanou blbnout. Řekněte jim, že kdybychom měli čas, instalovali bychom sem úplně všechno nové. Pane Lloyde..."

Mutant předstoupil a postavil se do pozoru.

„Doprovodíte mě a Allana."

„Pane, měli jste letět jenom vy dva," namítl Lloyd.

„To je mi teď úplně jedno. Máte strach?"

„Pane!"

Rhodan se rychle vzpamatoval. Považoval jsem za velkolepé, že se on, Imperátor, umí omluvit svým podřízeným. Felimer jenom rozpačitě mávl rukou.

„Ale, pane, to přece nestojí za řeč. Však my si s těmi chlapy poradíme."

„Doufejme. Pojd'me se na tu kocábku podívat." Cítil jsem odporný zápach, smíšený s pachem dezinfekčních prostředků. Klimatizace ještě neběžela. V duchu jsem proklínal Posbie i neznámé, kteří s námi chtěli mluvit. Bylo od nich odporné, že nás nutili letět s tímhle Šrotem.

* * *

„Sto tisíc pozemských solarů a ani o jeden míň," trval umíněně na svém vousáč. „Nikdo nebude nutit mne, váženého obchodníka, aby pracoval bez zaplacení."

Šklebil se do ústí mé zbraně. Chtěl jsem mu pohrozit, ale nezapůsobilo to na něj. Věděl, že v téhle hře drží trumfy on. Ani nejgeniálnější kosmonaut by nedokázal řídit tuto kocábku. Tisíce jejích chyb a závad znal pouze jediný muž, a ten se jmenoval Beybo.

Zastrčil jsem zbraň zpátky do pouzdra. Nemělo to význam. Beybo byl přinucen se vykoupat. Už páchl snesitelněji. Protože nechtěl jiný oděv, byl ten jeho dezinfikován, vyprán a na mnoha místech opraven, takže nyní byl samá záplata. Beybo byl svým zvláštním způsobem pyšný.

„Dobrá, nechtě si tuto sumu připsat na konto," prohlásil posměšně Rhodan. „Ale už mi není nic do toho, zda si tento majetek někdy vůbec užijete. Za deset minut chci být ve vesmíru."

Beybo zastrčil do kapsy bankovní příkaz, beze slova se vrátil, zastrčil digitální příkaz do počítače a čekal na potvrzení imperiální banky. Přišlo po pěti minutách. Ten gauner byl o sto tisíc solarů bohatší.

Spojil jsem se ještě s křižníkem THEODERICH, který před dvěma hodinami přistál na Arkonu U.-Vlajková loď měla v určitém odstupu následovat BEY 12.

Rychlá a zběžná kontrola lodi Skokanů přinesla alespoň jeden poznatek: nyní jsme přesně věděli, že hyperautomatika není odstíněna strukturálním kompenzátorem. Muselo být jednoduché zaměřit otřesové vlny a vypočítat body vnoru a vynoření lodi.

O pět minut později Skokani usedli na svá místa ve velínu. Byli tam tři. Zbývající čtyři se poschovávali do neproniknutelných hlubin trupu lodi.

V tuto dobu jsem se minikomem ujistil, zda moje instrukce byly provedeny. Sluneční maršál Mercant se také hlásil. Mluvili jsme spolu anglicky, což způsobilo, že se Beybo zamračil.

„Všechno v pořádku, pane," vysvětloval šéfredak. „Jakmile odstartujete, všechny obchodní lodě dostanou zákaz pohybu. To zredukuje transitorické otřesy a křižníky stráží pak dokáží lépe zaměřit vaše skoky. Hodně štěstí, pane; Já sám považuji ještě pořád za bláznovství, že letíte. Kdo ví, co a kdo na vás Čeká."

„Právě to bychom se rádi dozvěděli. Mnohokrát děkujeme, Allane. Konec."

Vypnul jsem spojku a kývl na Perryho. Byli jsme oblečeni do pozemských skafandrů nejnovějšího typu. Jednalo se o lehké tlakovzdušné fólie se zabudovanými miniagregáty k obnově vzduchu a klimatizace.

Když Beybo zařval - protože patrně nedokázal mluvit normálním hlasem - ostentativně jsem si nasadil helmu a zapnul vysílačku.

Skokan vedle Beyba sražil čelo a sprostě se na nás Šklebil. Považoval nás za slabochy.

To, co přišlo potom, se podobalo zániku světa. Hluboko pod námi naskočily stroje. Přesněji řečeno Beybo se je snažil nastartovat.

Rhodanova tvář se znovu pokryla potem. Felimer Lloyd zrudl psychickým vypětím. Pravděpodobně bylo velice složité vyznat se v mozcích Skokanů.

Rhodan sevřel opěrky svého křesla. Absorbéru přetížení téhle lodi jsme příliš nedůvěřovali.

Po dunění, rachotu a hluku všemožného druhu následovala oblaka dýmu. Nová klimatizace neustále vyfukovala Černá mračna. Opatrně jsem pootevřel helmu, abych zjistil, čím kouř vlastně páchne. Když jsem si uvědomil, že se jedná o spálené izolace, znovu jsem zavřel přilbu a zapnul si Čerstvý, vzduch.

Na problikávajícím monitoru se objevila tvář jiného Skokana. Byl nám představen jako Šéfinženýr. Zpočátku jsem pochyboval o kvalitách tohoto muže, ale když jsem viděl s jakou lehkostí obchází životně důležité stroje, začal jsem si ho přece jen aspoň trochu vážit.

Zapnuli jsme vnější mikrofony. Vousatí Skokani pořád něco křičeli.

„Zavšivená hlavo!“ křikl Beybo do mikrofonu. „Co se děje? Je tu smrad.“ ...

„Jakej smrad?“ zjišťoval šéfinženýr.

Rhodan před sebe zamyšleně zíral. Taky už si uvědomil, že Skokani zjišťují závady podle zápachu. Ozbrojil jsem se. trpělivostí a řekl jsem si, že za deset tisíc let svého života jsem něco takového ještě nezažil.

Beybo začenichal.

„Může to být jenom rozdělovač číslo 2. Nedávno jsem ho zpevňoval tritonovým plastem.“

„Něco se vaří,“ sraštil čelo Šéfinženýr. „Já si беру Číslo 1. *Můžeš přepnout?“

Rhodan sepnul ruce. Jak dobře jsem mu rozuměl! Lloyd do mě strčil a ukázal na páčidlo, které druhý kosmonaut vytáhl

z kouta/Společně s Beybem je zastrčil pod kovovou tyč zeleně označené páky, která byla jak vidno mírně zarezlá.

Skokani pak zakleli a pohnuli „hlavní pákou“ kupředu. Nato velitel lodi a její majitel v jedné osobě křikl do mikrofonu.

„Vyšlo to?“ • „.

Nenásledovala žádná odpověď, dokud spojař nekonstatoval, že nefunguje spojení. Beybo udeřil pěstí do ovládacího, panelu a spojení bylo opět navázáno.

„Dokonalá precizní práce,“ oznamoval šéfinženýr ze strojovny. „Přepojili jste to. Číslo 1 taky smrdí?“

Beybo se rozvzpomněl na svou pýchu a řekl: „Na palubě mojí lodi nikdy nic nesmrdí. A jestli teď neodstartuješ, poplatky za užívání kosmodromu zaplatíš ty.“

Beybo se opět posadil do svého nového křesla. Láskyplně je pohladil, triumfálně zamrkal na prvního důstojníka a pak přistoupil k synchronizátoru, jehož úkolem bylo neutralizovat vznikající gravitační zátěže.

Když do něj podruhé kopl, rozsvítily se zelené kontrolky. V duchu jsem se vyděsil, sotva jsem pomyslel na vysoce výkonný reaktor, ve kterém nyní vznikalo umělé atomové slunce. Byl jsem zvědav, co přijde.

Ozvalo se zavytí. Upravil jsem si křeslo do lůžkové podoby a lehl jsem si. Po několika minutách velice silných vibrací se BEY 12 skutečně odlepila od kosmodromu. Beybo nadšeně zařval.

Za strašlivého dunění, skřípání a řevu jsme vzlétali do vesmíru. Odstínění nárazového pole nefungovalo, a následkem toho se uvnitř lodi výrazně zvýšila teplota.

V duchu jsem si říkal, že je ještě čas tuto loď opustit, jenomže pak jsem spatřil spokojenou tvář skokanského Šéfinženýra. Oznamoval, že u něj je všechno v pořádku, výtečné a jedním slovem prvotřídní.

Beybo opět kopal do nějakého přístroje, což způsobilo, že jsme se o pár vteřin později octli ve stavu beztlíže.

O hodinu později jsme byli pořád ještě naživu a BEY 12 letěla. Více než dvacet procent prosté rychlosti světla nebyla schopna docílit, ovšem i to stačilo k zahájení transice.

Ozval se palubní počítač. Sledovali jsme, jak Beybo požaduje naprogramované souřadnice. Zelené kontrolky se rozsvítily.. • Beybo si oběma rukama podrbal vous, zadrmolil něco, co jsem považoval za pohanskou modlitbu, navlhčil si palec a zmáčkl tlačítko transitní automatiky.

Rhodan zařval. Lloyd strašlivě zaklel a já jsem si uvědomil, že tento transitní šok nemohou mé strážní křižníky nikdy přehlédnout.

Beybův manévr plně odpovídal specifice nákladní lodi. Rhodan, Lloyd i já jsme už dávno odvykli těžkým transicím, Netrvalo dlouho a naše těla měla pocit, že jsou trhána na kusy.

Když už jsme si mysleli, že jsme dávno po smrti, najednou jsme se vrátili do normálního prostoru. Žaludek se mi sevřel. Kdosi křičel. Byl to šéfinženýr.

„Jen tak dál!“ křičel na něj Beybo. „Potřetí už třeba proskočíme.“

Zaúpěl jsem, protože začínal další pokus o transici. Než se mi zamlžila mysl, pochopil jsem, že mučení na této lodi pro nás bude nekonečné.

Po čtvrtém pokusu jsem konečně ztratil vědomí. Má poslední myšlenka platila Beybově fyzické odolnosti - a také nemenší odolnosti jeho přístrojů.

* * *

Transice se podařila.

Probral jsem se před půl hodinou. Beybo nám třem apliko-

val injekce, které povzbuzovaly krevní oběh. Raději jsme ani nepřemýšleli, co jsme to právě prožili.

BEY 12 pokračovala v krkolomném letu do soustavy, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Bezvýznamné žluté slunce patřilo k oněm nebeským tělesům, kterým nikdo nedal vlastní jméno. Pravděpodobně bylo v katalozích označeno pouze Číslem.

Beybo nám vysvětlil, že tato hvězda má tři planety, z nichž je číslo 2 pravěkým vodním světem.

Rhodan se pokoušel zjistit naši galaktickou pozici, avšak nepodařilo se mu to. S muzejními exponáty počítačů na palubě BEY 12 si ani Rhodan neporadil. Pomalu jsme klouzali k oběžné dráze třetí planety. Blížili jsme se dvaceti procenty rychlosti světla ke druhé planetě bezejmenného slunce.

Skokani na to potřebovali tři hodiny. Pak se teprve octli na oběžné dráze.

Zcela vyčerpání jsme pomalu vstávali ze svých křesel a vykročili k monitorům zaměřovači techniky. Fungovaly kupodivu perfektně, což mi prozradilo, že i tito Skokani občas investovali, pokud měli peníze. Dobré dálkové pozorování pro -takové lidi představovalo totéž co úspěch nebo neúspěch. Vjá jsem zastával názor, že jsme překonali relativně velkou vzdálenost. Rematerializační bolest byla tak silná, že mohla pocházet pouze z velkého nahromadění energie.

Oblétávali jsme planetu jednou za dvě hodiny od potu k pólu. Jednalo se o dýmající vodní poušť, ve které místy vznikala pevnina. Beybo přesně věděl, kam nás má vysadit. Po třetím obletu se vynořil větší ostrov. Byl zhruba kruhovitý a měl v průměru jenom několik kilometrů. Pokrývala ho hustá džungle.

„Tam jste očekávám. Vaše Vznešenosti," vysvětloval Beybo a poklepal prstem na monitor.

„Zahajte přistávací manévr," vyzval ho Rhodan.

Beybo na něj překvapeně pohlédl. „Přistát? Vy si vážně myslíte, že mám svou skvělou loď posadit na ten ostrov?"

Perry se pomalu otáčel. Ostrov zvolna mizel z optiky.

„Rozuměl jste mi dobře."

„Atmosféra je příliš hustá," rychle vysvětloval Beybo. „Moje ochranné štíty nejsou v pořádku."

„Tak obraťte loď a použijte trysky. Přistávejte poloviční rychlostí a využívejte přitom proud partikul jako odrazný štít proti molekulám. Rozuměl jste mi?"

Beybo se pokusil ještě jednou něco namítnout, ale pak rezignoval a pohlédl na prvního důstojníka, jako by u něj hledal pomoc.

„Když on ví, jak naši hrdou BEY 12 dostat dolů na zem," řekl plačtivě. „To se nedá nic dělat!"

Sundal jsem ruku z pažby paprskometu. O tři minuty později byl zahájen manévr.

* * *

Když se ostrov znovu objevil na monitorech, nacházel se na východě. Po celou dobu přistání jsem zadržoval dech. Opět se ozývaly velice podezřelé zvuky. Pak začaly plameny trysek staré vesmírné lodi spalovat koruny stromů, lámat jejich kmeny a atomový orkán si dělal místo v džungli.

Beybo měl v těchto záležitostech očividně zkušenost. Nedělalo mu potíže přistát se zrezivělou plechovkou v pralese. Věděl, že i ty nejsilnější stromy termickými silami zuhelnatí a přestanou překážet.

Hydraulika přistávajících plošin zabublala a po několika dalších nekonečných minutách se nákladní loď zastavila. Přístroje ukazovaly, že stojí šikmo o osmnáct stupňů.

Beybo tuto skutečnost přešel mávnutím ruky. Nevadilo mu ani když šéfinženýr oznamoval, že tlak v hydraulické soustavě spadl na deset procent výkonu a vytékající kapalina začíná hořet.

Neporadil jsem mu už ani slovem. Měl jsem toho dost; Společně s Lloydem jsem minul Skokany a otevřel východ z velínu. Naše speciální vybavení bylo nepoškozeno. Odložili jsme vesmírné skafandry a oblékli si nové bojové kombinézy, které byly vyrobeny podle předlohy starých arkonidských bojových obleků.

Tyto kombinézy však byly podstatně lehčí než starší modely a měly zlepšenou létací schopnost. Především se v nich dalo lépe pohybovat.

Přestože vzduch na planetě byl dýchatelný, kyslíkové přístroje jsme raději neodložili.

Rhodan byl hotov jako první. Skokani mezitím bojovali s požárem na palubě své lodi.

Lloyd zapnul antigravové pole na maximum a zanedlouho už jsme otvírali výstup z lodi. Zavanul proti nám žhavý vzduch. Pod námi hořela džungle.

Víceúčelový přístroj na mém levém zápěstí se ozval. BEY 12 radioaktivně zamořila okolí místa, kde přistála.

Rhodan si nasadil helmu.

„A co naše skafandry?“ zeptal se ho Lloyd.

Rhodan mávl rukou.

„To je ještě jeden dárek pro naše ctihodné Skokany, Nyní navrhuji, že se nebudeme zdržovat srdceryvným loučením.“

Naklonil jsem se a podíval se dolů. Chabé přistávací plochy nákladní lodi byly hluboko vnořeny do-měkké země džungle.

„Jestli ještě někdy odstartuje, tak se budu moc divit," ujelo mi.

„Já si myslím, že tenhle skokanský génus dokáže ještě mnoho neuvěřitelných věcí," zasmál se Perry. „Takže?"

Zapnul jsem antigrav.

Holé skalní návrší, které jsme viděli před přistáním, se nacházelo v centru ostrova. Určitě jsem se nemýlil.

Lloyd letěl za mnou. Mikroimpulzátor jeho agregátu pracoval téměř nehlukně.

Za ním pak vzlétl Rhodan. Ohlédl jsem se a pokoušel jsem se proniknout černým kouřem.

Sotva jsem také zapnul letový agregát, vynořil se Beybo. Vyšel z hlubin své lodi a vypadal, jako by prošel komínem.

„Hej - kampak?" vykřikl. „Poplatky za přistání u mě stojí padesát tisíc solarů, vaší vinou jsem utrpěl velké škody - co to říkám! Takové škody jsme ještě nikdy neviděli. Přistání nebylo v ceně!"

Zamával jsem na něj a odrazil jsem se oběma nohama. Letěl jsem kolmo vzhůru. Brzy jsem BEY 12 ztratil z očí. Když jsem vzlétl nad koruny obřích stromů, spatřil jsem své druhy. Vznášeli se ve vzduchu a ukazovali mi, abych se k nim přidal.

Zhruba tři kilometry od nás stálo skalnaté návrší.

Opatrně jsme se k němu blížili. Zanedlouho jsme tam přistáli.

Lloyd se posadil na balvan a soustředil se. Snažil se pomocí svých parasmyslů naslouchat. Rhodan i já jsme zapnuli vysílačku, odvysílali jsme dohodnuté naváděcí signály a pak jsme přešli na příjem.

Cekali jsme pět minut, ale naše zaměřovači křížníky se nehlásily.

„Co to?" řekl překvapeně Perry.

Musel jsem ho seznámit se svým rozkazem, který jsem vydal krátce před odletem.

Velitelé křižníků ode mne dostali instrukci, aby po zaměření transitního otřesu prostoru, vyvolaného naším korábem, nejméně dvě hodiny zachovali spojové ticho. .

„Zdalo se mi to jako rozumné," skončil jsem. .

Perry jenom kývl.

„Jsi si jist, že k nám letí?"

„Jistě. Tak šílený manévř nemohly přehlédnout. Řekl bych, že Claudrin už vstupuje do poloprostoru."

Zapnuli jsme automatické záznamové přístroje kombinéz a rozhlíželi jsme se. Z hlubiny pod námi stoupala horká pára. Tento svět dosud nezrodil inteligentní život. Flóra byla typická pro mladou planetu.

Zastrčil jsem zbraň. Tady nebylo proti, čemu bojovat. Teplota vystoupala na dvašedesát stupňů. Vlhkost byla tak značná, že z našich skafandrů tekla voda. .

Rhodan se zachvěl/

„Tady bych nechtěl zažít bouřku. Pojd'me dál."

„Kam?"

„Za předpokladu, že jsme na správné planetě, se nám dříve nebo později někdo ohlásí. Počkejme si. Nicméně měli bychom se raději porozhlédnout po nějakém úkrytu. Určitě tu budou přírodní jeskyně."

Pomocí antigravů jsme se opět vznesli. Už o několik minut později jsme našli jeskynní labyrint. Chvíli nato opravdu přišla bouře, jako by ji Rhodan předvídal. Blesk stíhal blesk a hromobití neustávalo. Země se třásla. Déšť připomínal vodopád.

Jakkoli však byla tato bouře intenzívnější, odezněla stejně rychle jako přišla. Už po několika minutách se znovu rozzářilo slunce.

Než mohl kdokoli cokoli poznamenat, ozval se Lloyd.

„Támhle něco je."

Trhlo to se mnou. Když jsem se přistihl, že instinktivně sahám po zbrani, musel jsem se nervózně zasmát.

„Co je tam? Telepat?“

Lloyd se soustředil.

„Ne, ale neznámý má slabé nadání. Díky tomu ho dokážu najít. Jestli on umí zaměřit mě, je nejisté. Ale asi cítí mou blízkost.“

To není robot! hlásil se můj extramozek. Pozor! Opatrně!

Pak se ozvaly i naše vysílačky. Kdosi Se hlásil, aniž by se obtěžoval s pozdravením. Hlas ve vysílačce byl bez barvy a modulace. Hovořil arkonsky, ale kupodivu používal pozemské tykání. Zpozorněl jsem. Coś mi v tom nesedělo.

„Požádal jsem pouze o návštěvu dvou osob,“ ozvalo se mi v helmové vysílačce. ' •

Rhodan na mě mávl. Posunul jsem vysílací páčku dolů.

„Rozuměli jsme. Nebyl jsem ochoten upustit od přítomnosti jednoho ze svých sluhů. Cítíš se být ohrožen?“

Neznámý chvíli mlčel.

„Souhlasím,“ ozval se po krátkém váhání. Jeho souhlas mě nepřekvapoval.

„Hovořím s Jeho Vznešeností Imperátorem?“ .

Rhodan se zarazil. Kdo mezi Posbii znal můj titul a věděl, jak mě oficiálně oslovit? •

„Hovoří Gonozal Osmý,“ potvrdil jsem.

„Děkuji za tvou návštěvu.“

„Kdo volá?“

„Willy.“

Za svého dlouhého života jsem viděl ledasco, ale do podobné situace jsem se ještě nedostal. Rhodan si pečlivě prohlédl svůj paprskomet. Lloyd naslouchal se zavřenýma očima. Tušil jsem, že se Perry obává léčky.

„Kdo je Willy?“ zeptal jsem se.

„Sestřička kojenců."

„Cože...?"

Ten, kdo-si říkal Willy, neodpovídal. Překvapilo mě to. Rhodan ničemu nerozuměl.

Lloyd zvedl ruku a rychle vysvětloval: „Willy pracuje s translátorem, překladatelským přístrojem. Slovo sestřička kojenců' bude nejspíš náhradním výrazem pro něco, co v našem slovníku nemáme." - Pochopil jsem.

„Jsi skutečný život? Posílá tě skutečný život?" chtěl jsem vědět. Nyní se muselo rozhodnout, jestli je Willy .vyslancem biopočítačové dynastie, anebo jestli se jedná o docela novou figuru v kosmické hře o moc.

„Jsem skutečný život. Miluji nitro a chráním nitro. Vítám i pozemského Administrátora!"

Skutečný život - pojem, kterým se sami nazývali Posbiové a který jsme stále ještě nedokázali rádně definovat...

„Čekám, Vaše Vznešenosti," oznamoval Willy. Pak mi sdělil, kde ho najdu.

„Přišel jsem sám," zdůraznil.

V mém reproduktoru to zapraskalo. Podíval jsem se na hodinky. Od přistání uplynulo půldruhé hodiny. Nejpozději za třicet minut začnou mi velitelé odpovídat. V případě Ohrožení ještě dříve.

Willy očividně nevěděl, že jsme se zajistili.

Rhodan řekl: „My dva jsme nejdůležitějšími osobnostmi Galaxie. Willy musí vědět, že nejsme na hlavu padlí. Proč nás přijímá docela sám? Je tak dokonale chráněn? Nebo má tak dobré návrhy, že mu samy o sobě zajistí nezranitelnost?"

Felimer na nás bezradně pohlédl.

„Zablokoval se. Musel si všimnout, že ho odposlouchávám.

Ale v jeho myšlenkových impulzech nečtu žádnou zlobu. Spíš jakousi moudrost, řekl bych."

„Ještě ke všemu to je filozof," vzdychl Rhodan. „Dobrá, pojďme. Neznámý přítel jistě nebude nic namítat, když si zapneme bojové obleky, že?" ".Svraštil Čelo.

* * *

Už po několika minutách jsme znovu viděli skalní plošinu. Byla nepravidelně vytvarována, měla padesát metrů na délku a směřovala k severu. Leželo na ní jenom několik balvanů. Snažil jsem se je od sebe nějak odlišit a vtom jsem si všl ml monstra. Z houbovitého těla cosi vyjelo. , Zpozoroval jsem dvě tenoučké ruce, na jejichž koncích se nebezpečně blýskalo. - ,

Pravděpodobně to byl můj tisíciletý instinkt, že jsem se kryl a tasil zbraň. Více než dvoumetrová kulovitá bytost zapulzovala a zbarvila se dofiatova.

Než jsem mohl zmáčkout spoušť, ozvaly se, děsivé výkřiky. Nejdříve jsem se lekl, že Rhodana či Lloyda něco zasáhlo, ale pak jsem si všiml, že to křičí Willy.

Jeho kolosální korpus se vztyčil, změnil se do podoby spirály a za děsivých výkřiků hrůzy se Willy zaryl do skály. Nevěřil jsem vlastním očím, dokud jsem neslyšel Rhodanův smích. Perry se jen málokdy smál.

„Co to bylo?" zeptal jsem se.

„Nikdo mi nevěří," ozvalo se nám v reproduktorech. „Copak vypadám tak hrozivě? Můžu zase vylézt?"

„Prosím," řekl jsem. „Samozřejmě. Zmýlili jsme se. Cos to měl na koncích těch hadic?"

„To jsou moje ruce," opravila mě Kojenecká sestra. „Ve

světle se tak třpytí vrtné krystaly. Jiné bytosti je Často zaměňují za zbraň. Je to hrůza."

Snesli jsme se dolů a přistoupili k vyvrtanému otvoru v zemi. Byl poměrně mělký. Willy se do něj namáčkl a změnil barvu tak, že se téměř nelišil od okolního kamení.

Díval jsem se do tří očí, které se vysunuly z rosolovité hmoty. „Jsem prostě zbabělec,"- sděloval nám.

Uklidnili jsme ho. Lloyd mezitím zjistil. Že je tam s námi třemi sám.

Bytost se pomalu vynořovala. Vystrčila šest tykadel, opřela se o kraj jámy a malými krůčky se k nám blížila.

„Jsem starý, proto je mi větší zima než mladým," vysvětloval nám.

„Dvaadesát stupňů!" řekl Rhodan.

„Je tady zima, vždyť to říkám," zopakoval nás hostitel. „Jsem šťasten, že jste přišli."

, „Dobrá, promluvme si tedy. Přejdeme k jádru věci. Chceme mluvit s nadřazenou jednotkou Posbiů, ať už je mechanická nebo organická."

„Posbiové - jak to zní!" konstatovala bytost. „Myslíš tím skutečný život?"

„Myslím tím Posbie. Bezesporu je někdo, nebo něco, řídí." , „Mají dva velitele."

Perry si odkašlal. Pak si ti dva povídali. Podobalo se to spíše vyjednávání než debatě... Uprostřed jejich rozmluvy se náhle ozvaly děsivé zvuky exploze. Willy se opět lekl a zavrtal se do země.

Otočili jsme se.

Mezi vrcholky stromů se zjevila příď BEY XII. Lod' byla zmítána crkaném, ale příď se pomalu a jistě zvedala. Když pak lod' vyplula nad prales, začala zápasit o stabilitu. Samo-

zřejmě, že to bylo doprovázeno dalšími děsivými zvuky, ranami a praskáním. Beybo startoval jako by měl před někým utéct. • Počkali jsme, dokud jeho loď nezmizela na zamlženém nebi.

Willy pořád ještě úpěl.

Beybo volal naši frekvenci. Pravděpodobně sledoval rozmluvu s-hostitelem. . • ,

A vtom se vedle zdejšího slunce objevilo další. Beybo rázem přestal vysílat. Rhodan mě strhl k zemi a otočil na břicho. abych se nedíval do záře exploze. O chvíli později jsme pocítili horkou tlakovou vlnu, která s námi pořádně zacloumala, přestože jsme byli chráněni energetickými štíty.

Když to přešlo. Willy byl celý fialový a jeho okraje zrudly.

. Mlčky jsme zvedli hlavy. Věděli jsme, že BEY Vil musel někdo zničit. Připomněl jsem si Skokanovo poslední volání. Podle všeho zaměřil loď, která proti němu zahájila palbu.

„Co je to za loď?“ řekl jsem nahlas.

Rhodan mlčky tasil paprskomet a namířil na Willyho.

„Vylez ven, kamaráde,“ řekl. „Vylez a přestaň si hrát na neviňátko.“ • -.'

„Ten s vlasy ve tváři byl neposlušný!“ křičel vyděšený Willy. „Říkal jsem mu, že nesmi opouštět planetu. Všechno, co se teď stane, bude mimo moji moc!“

„Takže pokud má zemřít každý, kdo tě neposlechne, pak končí naše debaty,“ energicky oznamoval Rhodan.

„Vylez z té díry.“

Willy se nafoukl. Jeho diamantové drápy se zařaly do skály. Pak před námi seděl, velký, neforemný, pulzující strachy. Bylo mi ho líto, jenomže Rhodan podotkl: „Je netaktické chránit tuto bytost. Jiní by na ni už dávno stříleli. Proč jsme pořád tak ohleduplní?“

Dlouho jsem se na něj díval. Vysoko nad námi pohasínalo atomové slunce. Věděli jsme, že BEY XII už neexistuje.

„Proč? Příteli, Pozemšťané jsou moudří. Nestřílejí, dokud nemusejí. Mně se to osobně velmi zamlouvá.“

„Jiní se tomu smějí. Považují nás za slabochy. Respekt z božích bytostí je vysvětlován jako slabost. Zažili jsme to už mnohokrát. Moc si udrží jenom ten nejsilnější.“

„Záleží na tom, co se rozumí pod pojmem síly. Síla nemusí, být představována zrovna palbou spojené flotily.“ ' "

Willy vytrčil dvě ze tří očí. -

„Vy jste opravdu skutečný život,“ oznamoval. „Moje mise nebyla marná. Přišel jsem, abych vás požádal o pomoc. Je pro mne bolestné, Perry Rhodane, připomínat ti, že i my jsme pomohli tvému lidu. Nyní je řada na tobě.“

Měl jsem sto chutí něco říct. Něco, co by vyjádřilo stupeň mého překvapení. Tohle byly zcela nové aspekty. Posbiové žádali o pomoc? Zrovna nás, kteří jsme byli hluboko pod jejich válečnickou úrovní?

Ale slovo si vzal Lloyd.

„Zaměřuji bezpočet kovových impulzů, Jsou to Posbiové. Intenzita roste. Přistává jedna loď. Musí se v ní nacházet tisíce robotů...“

Dali jsme se na ústup. Prchali jsme do lesa, přestože Willy zoufale křičel. Už jsme mu nevěřili.

„Zůstaňte!“ ječel- „Zůstaňte a věřte mi. Existuje jedna loď, která nepodléhá nenávistnému propojení mechanického mozku, nýbrž pouze vůli skutečného života. Zůstaňte!“

Vnořili jsme se do korun stromů. Ochranné štíty jsme vypnuli, abychom omezili možnost energetického zaměření.

* * * ' "

Velkou vysílačku jsme ve spěchu zapomněli vzít s sebou. Minikomy však byly dostatečně výkonné, aby mohly navázat spojení s flotilou..

THEODERICH se ozval okamžitě po první výzvě.

„... před třemi minutami jsme se vynořili z librační zóny, pane," hlásil Claudrin. „Strukturální otřesy byly maličkostí. Nacházíte se na planetě Sumath. Žluté slunce je bezejmenné. Zaměřili jsme tři fragmentální lodě. Jedna právě vnikla do atmosféry planety. Vaše rozkazy, pane?"

„Nebudeme útočit!" radil jsem Rhodanovi. „Věřím Willy-mu! Nesmíme zahazovat takové Šance! Nestřílejte dřív, dokud proti vám nezaútočí!"

Rhodan kývl a řekl Claudrinovi, aby přijal mé rozkazy. Pak bylo spojení přerušeno.

Willy se už nehlásil. Pravděpodobně se zase schoval do díry. Byl to zbabělec, ale možná, že Posbiové nikoho lepšího neměli.

Na nebi nad námi se vynořil obří objekt, fragmentální lodi.

„Zaměření!" sděloval nám Felimer. „Všimli si našich individuálních frekvencí." *

„Proč Posbiové vlastně sestřelili BEY XII?" přemýšlel Rhodan nahlas.

Jeho otázka zůstala nezodpovězena, přestože jsem si uměl představit, proč to Posbiové udělali: protože se tak zbavili nepohodlných svědků. Kdyby Beybo unkl, jistě by nemlčel. Pravděpodobně by se mu nic nestalo, kdyby se řídil instrukcemi.

Stáhli jsme se hlouběji do pralesa až k místu, kde původně přistála BEY Vil. Radioaktivně zamořená oblast nám poskytovala určitou skrýš před zaměřovacími paprsky, •

„Přiletěli jsme sem navázat kontakt. Jestliže se nyní ztratí-

mé, bylo to všechno na nic. Pochopitelně - takhle riskujeme, že budeme uneseni jako rukojmí... Co ty na to, Allane?"

Dospěl jsem k názoru na věc.

„Takže ty se chceš dobrovolně vydat do moci Posbiům? Je ti ale, doufám, jasné, že se posádka téhle lodi skládá jenom z robotů?"

„I z Posbiů, kteří podle Willyho výpovědi nepodléhají mechanickému mozku!" odpověděl Rhodan. „Vzpomínám si přesně, že hovořil o nenávistném mozku. O nenávistném propojení..."

„Volá nás Willy," sděloval Lloyd. „Poznal, že jsem telepat. Prosí nás, abychom nekomplikovali situaci. Ručí na naše zdraví."

„Říkal i něco o svobodě?"

„Pouze o zdraví, pane."

Chvilí jsme váhali. Vtom se podruhé ozval Claudrin. Tentokrát už byl podstatně nervóznější.

„Zaměřili jsme více než stovku lodí Posbiů. Blíží se v bojové formaci. MONZA je ostřelována. Zvláštní — Posbiové •používají obyčejná paprsková děla. Zatím nepadl ani jeden výstřel z transformačních děl. Máte pro nás instrukce, pane?"

Rhodan horečně přemítal. Věděl, že možná uděláme katastrofální chybu, ale museli jsme riskovat.

„Stáhněte se zpět, Claudrine," přikázal Pozemšťan. „Opust'te soustavu, shromážděte se a požadujte od Reginalda Bulla posily. Domnívám se, že budeme muset nasednout na palubu jednoho z fragmentálních křižníků. Všechno tomu nasvědčuje."

„Pane* přece nebudete tak lehkomyšlný a..."

„Pokud ztratíme tento kontakt, může to znamenat zánik naší civilizace. Máte na palubě telepata?"

„Ne. Žádný nebyl dosažitelný."

„Můžete přesto konstatovat, zda jsou impulzy z organických mozků Posbiů nepřátelské?"

„Nic takového nedokážu zjistit, ale vypadá to jen na varovné výstřely. Bully mi utrhne hlavu, pane, když vás tu nechám napospas! Mám připravené dva čluny. Za .deset minut můžete být-na palubě, když..." .

„Konec, pane veliteli," přerušil ho Rhodan a vypnul vysílačku.

Už jsme nepromluvíli. Kostky byly vrženy. Zapnuli jsme letové agregáty a vylétli spoza*korun stromů. Jakmile jsme se vznesli nad prales, všimli jsme si bezpočtu černých bodů, které se uvolňovaly z výstupů fragmentální lodi. Lloyd vysvětloval, že se jedná o posbiovské roboty.

Přidali jsme, abychom co nejdříve stáli u Willyho na skalní plošině. Svým tělem obklopil jeden z balvanů a nyní připomínal pulzující maják.

„Jak je to s tím nenávisným mechanickým mozkem, Willy?" zeptal jsem se, sotva jsme dosedli. „Kdo řídí tuhle loď?"

„Jenom sluhové Nitra. Nehrozí žádné nebezpečí. Nitro přehluší instrukce stroje. Měl bys klást méně otázek, příteli. Myslím to dobře."

„Willy, k hostům se obvykle chováme zdvořile a chráníme je," poznamenal Rhodan.

„Tak je to. I my." „. • .

Chtěl jsem si oddechnout, když vtom se pohnula jedna ze zbraňových věží posbiovské lodi. Uviděl jsem nazelenalou paprskovou vlnu, která mě rychle obklopila. Stejně tak se vedlo i Rhodanovi s Lloydem. , .

Chystal jsem se vystřelit, chtěl jsem vztekle zaklít, ale nedostal jsem se k tomu. Zvadl jsem. Než jsem však omdlel, uslyšel jsem Willyho translátor. , ' .:

„Chránit znamená chránit hosta a přítele před nemilosrden-

stvími, podchytit jeho instinktivní chování a omezit paniku v jeho duši."

Pochopil jsem.

Posbiové použili narkotické paprsky planety Mechanica.

* * *

Kdosi zpíval. Byl to jednotvárný sled tónů, které se obracely spíše k citu, než k uším. Otevřel jsem oči, aniž bych přitom pocítil bolest.

Rhodan už byl vzhůru. Honem jsem se zvedal. Opřel jsem se dlaněmi o podlahu a zabořil přitom ruce do poddajné hmoty-

„Ahoj!" řekl suše Rhodan. „Nemusíš se vztekat. Už jsem se vyvztekal za tebe. Můžeš mi prozradit, kde je Willy?"

Ohlédl jsem se a ukázal na pulzující bytost, rozplácitou bezmocně na podlaze. Už jsem chtěl říct, kde Willy je, ale vtom jsem si všiml, že takových bytostí je kolem nás víc. Podobaly se jedna druhé tak, že se od sebe nedaly odlišovat.

Rhodan se zasmál.

„Překvapení za překvapením, co? Nemačkej tolik tu podlahu. Ležíš totiž na jednom Willym."

Zděšeně jsem pohlédl pod sebe. Mezi roztaženýma nohama mi vyjelo oko na stopce a plechový hlas translátoru říkal: „Daří se ti dobře, příteli? Cítíš přetížení?"

„Ne, děkuji za optání," odpověděl jsem.

„Williové nám slouží jako matrace, které právě nemají jiný úkol, než chránit nás před tvrdými ocelovými stěnami lodi. Posbiové totiž své lodě nezařídili pro tak křehké bytosti jako jsme my."

„Jak dlouho jsi byl v bezvědomí?" zeptal jsem se.

„Vůbec ne," odpověděl Rhodan posměšně. „Vůbec jsem ne-

byl v bezvědomí, ale choval jsem se naprosto klidně. V poslední chvíli se mi podařilo zapnout ochranný štít, což Posbiům uniklo. To mi znovu prokázalo, že tyto stroje skutečně nepodléhají hyperpozitronickému robotskému počítači na neznámém centrálním světě."

„Nýbrž?"

„Vzpomínáš na plazmatické věže na Everblacku? Byly nacpány nádržemi s plazmou. Domnívám se, že na námi hledaném centrálním světě existuje ještě mnohem větší kumulace biologické hmoty. Víme, že velká seskupení plazmy dokáží vyvíjet nejenom impulzy, ale i skutečné myšlení. Posbiové mu podléhají..."

„Vítejte na palubě Ochranné matky, Vaše Vznešenosti!" ozvalo se z neviditelných reproduktorů.

Zmateně jsem se ohlédl na Perryho.

* * *

Postupně se ukázalo, že plazmatické bytosti Williové jsou nejenom přátelsky naladěny, ale i sdílné. Cítili jsme klid a mír a měli jsme už i nějaké informace.

„Dobrovolně vypověděli, že letíme k centrálnímu světu, kde na nás čeká Hlavní plazma. Naši přátelé však vidí jednu potíž. Netuší totiž, jak se zachová obří počítač. Ten je patrně mnohem větší a výkonnější než svého času Regent Arkonu lil. Naše domněnky ohledně velitelské moci byly správné. Existují dvě velitelské jednotky - jedna biologická a jedna počítačová. Obě jsou propojeny a obě se snaží ovládnout tu druhou. Tentokrát musela vyhrát plazma, protože jinak bychom se nemohli dostat na loď. Williové cítí odpor vůči rozkazům počítače."

V tomto ohledu měl Rhodan pravdu. Nicméně záhadou zů-

stávalo, jakým způsobem plazma přelstila počítač v našem případě.

Vtom zavylo něco jako siréna. -

Williové zatáhli zvědavé oči a zdálo se, že dokonce i trochu ztuhli.

Tušil jsem, co nás čeká. Transice znamenaly pro lidi a Arkonidany zátěž. Věděli jsme, že Posbiové využívají jiný "druh transic. Jejich hyperskoky byly delší a spotřebovaly více energie.

O několik vteřin později jsem měl pocit, že ohluchnu. Zvuky v pohonných agregátech připomínaly atomovou explozi. Vykřikl jsem se a zkroutil jsem se v křeči, vyvolané dematerializací.

Okolí se mi rozplynulo před očima.

* _*_ *

Probral jsem se jako první. Trápily mě děsivé bolesti hlavy a končetiny jsem měl jako z olova. Zaúpěl jsem a sáhl jsem do kapsy kombinézy pro injekci. Dopřál jsem si pět mililitrů šokové absorbční látky, a totéž jsem aplikoval Rhodanovi. Lloyd už se obsluhoval z vlastních zásob.

Biochemický stabilizátor zapůsobil přímo zázračně. Bolesti zmizely a znovu jsem docela ostře viděl.

Williové se nehýbali. Dotýkal jsem se jich, volal jsem na ně, ale neožývali se.

Jsou v bezvědomí, hlupáku! tvrdil můj extramozek. To bylo nové zjištění. Williové tedy podléhali transitmému Šoku stejně jako my. , Počkal jsem, dokud Rhodan neotevřel oči.

„Hrozně se trápí," konstatoval telepat Lloyd na adresu Williů.

|

„Nemůžeme jim pomoci?“ zeptal se Perry.

Lloyd smutně zavrtěl hlavou.

Před námi se rozzářil monitor. Zadržel jsem dech. Spatřil jsem velkou planetu, obklopenou dvěma nádhernými prstenci. Trochu se podobala Saturnu. Překvapující však bylo, že to nebyla temná planeta jako například Frago či Everblack.

Viděl jsem bezpočet atomových sluncí, která obklopovala nebeské těleso a svítila na ně.

Planeta se rychle přibližovala. Viděli jsme zelené kontinenty, horské masívy a moře. Pochopil jsem, že tu Posbiové vytvořili zázračný svět. Nebo že by to byla práce jejich Stvořitelů?

„Je tu pro nás dýchatelný vzduch?“ vyzvídal Perry Rhodan u Williů.

Ano, atmosféra obsahovala dostatek kyslíku. Kromě toho jsem zaslechl, že tato planeta má na dvě stovky umělých sluncí! ,

Neuvěřitelně rychle jsme se blížili. '

„Určitě jsme v hlubinách mezigalaktického prostoru,“ zasněně poznamenal Rhodan. „Musíme být takových dvě stě padesát tisíc světelných let daleko od naší Galaxie, protože jinak bychom tuto planetu museli od nás nějak zaměřit.“

„Jenom prostřednictvím jedné jediné transice, pane?“ zapochyboval mutant.

„Vypadá to tak. To je však momentálně podružné.“

Leželi jsme na měkkých tělech Williů a odpočívali jsme. Loď zpomalovala. Opět jsme mohli řádně a v klidu dýchat. Tíže, která nám ležela na prsou, ustupovala, až zmizela docela.

Napřímil jsem se a setřásl jsem ze sebe všechny marné úvahy - například o tom, že by naše lodě za stávajících okolností jen těžko dolétly. Díval jsem se na monitor a objevo-

val jsem rozlehlé zelené plochy, pohoří i velká moře. Kdo stvořil tenhle svět? Kdo jej udržoval a proč?

Centrální plazma, ohlásil se můj logický sektor. Potřebuje prostor k životu.

Přikývl jsem. Asi ano. Poměry na ostatních planetách a vnějších stanicích Posbiů byly proti tomuto světu primitivní. Nebo, napadlo mne, že by se plazma dokázala prosadit jenom na planetě stovek sluncí? Že by boj mezi plazmou a obřím počítačem začal už v hlubinách dávnověku?

„Komando Nemilosrdných vás očekává. Vyšetří vás," zaznělo z reproduktorů. „Nedalo se tomu zabránit. Pokusíme se celý proces zkrátit. Nehrozí žádné nebezpečí."

Rhodan vstal a pokusil se na měkkých tělech stát.

„Kdo jsou Nemilosrdní, Willy?"

„Ty jim říkáš počítačový mozek, mladý příteli."

„Chápu," váhavě odpověděl Rhodan. „Odkdy tak počítačům říkáte?"

„Od časů, které nikdo nepamatuje."

„Odkud přicházíš ty, Willy? Ty přece nepocházíš z tohoto světa?"

Cizí bytosti se zbarvily. Zdálo se, že to je důležitá otázka. Willy konečně odpověděl: „Přišli jsme odnaproti. Tak nám to bylo řečeno."

„Odnaproti? Z jiné galaxie?"

„To my nevíme. Kam až si dokážeme vzpomenout, jsme Strážci Nitra."

Další otázky jsme jim už nekladli. Přesto však Williové patrně nepocházeli z Mléčné dráhy. Myslel jsem na mlhovinu Andromedy, která nám byla nejbliže.

Prudké trnutí lodi srazilo Rhodana zpátky na těla Williů. Přistáli jsme. Ve vstupu se pak objevilo několik Posbiů. Nesli naše těžké ruční paprskomety.

„Zbraně musejí být odevzdány," vysvětloval Willy. „My vás budeme chránit." Rhodan se tvářil pochybovačně. Ty medúzy že by nás chtěly ochraňovat?

Opatrně jsme vykročili k výstupu. Posbíové se chovali zdrženlivě. Pravděpodobně se s námi nedokázali dorozumět. •Zmáčkl jsem aktivací tlačítko symbolického transformeru a nechal jsem jej běžet v naději, že se mi podaří zachytit a, přeložit alespoň nějaké instrukce takzvaných Nemilosrdných.

Centrální antigrav nás odvezl dolů. Vnitřní zařízení lodi pro 'nás bylo stejně cizokrajné a podivné jako její vnější podoba. Zvenčí loď vzdáleně připomínala středověký hrad.

Ve východu z lodi byl první mutant Lloyd. Vystrčil hlavu, nasál vzduch a zarazil se.

„Copak je?" zeptal se Rhodan. '.

„Kontakt, silný kontakt," zasténal Felimer. „Centrální plazma musí být někde nablízku."

Poradil jsem mu, aby pro jistotu zablokoval myšlenkové impulzy. Povrch planety se nacházel dvacet metrů pod námi. Vskočil jsem do třpytivého antigravového pole a nechal se snášet. Přitom jsem se rozhlížel.

Přistáli jsme na jakémsi kosmodromu. Pravděpodobně tu budou loděnice, říkal jsem si v duchu. V dálce se tyčily vrcholky hor.

Rhodan si otevřel helmu. Bylo teplo. Můj víceúčelový náramkový přístroj oznamoval teplotu 29-8 stupňů Celsia. Vzduch byl svěží a příjemný. Planeta stovek sluncí by byla příjemným světem, kdyby nesloužila jako základna robotské dynastie.

„Co teď?" věcně se zeptal Rhodan.

Na odpověď nemusel čekat dlouho. Proti nám se rozjela strojová příšera a měřila si nás obřími čočkami. Napravo i na-

levo od ní se pohybovali roboti onoho typu, který proti nám vystupoval vždy velmi radikálně. Díval jsem se do ústí hlavní jejich zbraní a stahoval se mi žaludek.

Ozval se můj symbolový transformer. Posbiové dostávali rozkazy z centrály.

„Identifikace pozitivní. Jsou skutečný život," oznamovala nějaká vysílačka v blízkosti. Stroj se obrátil a odjížděl pryč. Pochopil jsem, že stačil zkontrolovat naše individuální impulzy.

Viděl jsem, že se Rhodan usmívá, ale jeho tvář přitom zůstává chladná a pozorná.

„Podívejme!" řekl tiše. „Zdá se, že tohle panstvo toho o nás ví mnohem víc, než jsme předpokládali. Dokonce mají i záznamy našich impulzů. Odkudpak asi?"

Znal jsem odpověď.

„Křížníky Posbiů vlétly do atmosféry Země. Tihle hybridi nyní nejenom že znají individuální frekvence Pozemšťanů i Arkonidanu, ale znají i naše mocenská střediska."

V té chvíli proti nám vykročili čtyři Posbiové. Willy nás vyzval, abychom nastoupili do vozidla, které předjelo.

„Rychle, dokud jsou spokojeni," ozývalo se z reproduktoru. „Nebyla ta kontrola nepříjemná?"

Pospíšili jsme si. Sotva jsme nasedli, vozidlo se rozjelo k severu.

Překvapením jsem zadržel dech. Za kosmodromem se tyčila kilometry vysoká energetická stěna. Silopole byla natolik hustá, že jsme neviděli budovy za nimi.

Zprvu jsem se domníval, že to je energetický zvon, až jsem si všiml, že je to pouze plot, který uzavírá určitý prostor. Něco podobného jsme našli už i na Everblacku, jenom s tím rozdílem, že tamější plot nebyl tak vysoký.

„TUŠÍŠ něco?" zeptal se mě Rhodan. „Podle zakřivení plot

obklopuje prostranství o průměru zhruba deseti kilometrů. Co myslíš, že chrání, Arkonidané?"

Nemusel jsem hádat. Příbuznost se zařízením na Everblacku byla naprosto zřejmá. Plot chránil plazmatické mozky.

Jízda končila přede dvěma pancéřovými věžemi, které se zničehonic vynořily ze země. Ohraničovaly příjezdovou cestu.

Zaslechl jsem Willyho vzrušeně vykřiknout. Opět jsme se totiž dívali do namířených zbraní doprovodných robotů.

„Vystupovat!“ ozvalo se v mém symbolovém translátoru. Hlasitost byla taková, až mě z toho zabořely uši.

Ještě podivuhodnější však byla skutečnost, že počítač světa sta sluncí věděl, jak se s námi dorozumí. Rhodan měl pravdu: když byli Posbiové na Zemi, naučili se toho o nás hodně. Více než nám bylo milé.

Lloydova tvář strnula v masku. Tiše špitl: „Opatrně! Mám spojení s plazmou. Ozvala se mi. Ví, kdo jsem. Počítač začíná dělat potíže! Nebezpečí!“

* * *

V čem zmíněné nebezpečí spočívalo, jsme se dozvěděli o něco později od Felimera Lloyda. Počítač se totiž rozhodl, že jednoho z nás rozpustí v jakési biochemické substanci, aby zjistil, z jakých základních látek jsme složeni.

V duchu jsem si vyčítal, že jsem na toto pozvání vůbec přistoupil. Dva Posbiové nás odvedli do ocelové kopule. Antigravová šachta dosahovala do velké hloubky pod zem. Netušili jsme, jak hluboko vůbec jsme.

Odevšad bylo slyšet temné hučení strojů. Po chvíli mutant zachytil informace. Zjistili jsme, kde je umístěn obří počítač.

Měl své sídlo pod ocelovými deskami plochy onoho pro-

stranství, obklopeného energetickým silopolem. Nacházel se v pevném propojení s bioplazmou. Obě základní jednotky se však hádaly. Plazma se chtěla držet dohody, počítač nikoli.

Cosí uvnitř obřího počítače přišlo s domněnkou, že by přítomnost trojice cizinců mohla přinést určité nevýhody. Proti tomu se nedalo nic namítat, navíc když jsem se už delší dobu podívoval, že si nás vůbec přivezli na svou centrální planetu. S našimi současnými vědomostmi bylo jen otázkou času, kdy tuto planetu zaměříme - za předpokladu ovšem, že se vůbec někdy vrátíme domů.

„Pokračujte!“ přikázal nám robot.

Rhodan držel ruku těsně nad pažbou osobní zbraně. Necháпали jsme, proč nás neodzbrojili úplně. Počítač patrně neměl zkušenosti s relativně malými zbraněmi. Vzpomínal jsem si, že Posbiové byli vždy ozbrojeni jenom těžkými paprskomety.

Zastavili jsme se před další energetickou zábranou.

„Pozor,“ oznamoval telepat. „Opouštíme kopuli a vstupujeme do ochranné zóny. Máme být připraveni.“

Třpytivý závěs se prolomil. Lloyd váhavě vykročil. Před námi se rozšířila chodba. Světlo sílilo.

Kráčeli jsme mezi hučícími agregáty. Na konci byla místnost ohraničená ocelovou stěnou se dvěma dveřmi. ,

Zastavili jsme se. Čekal jsem, až mi dá Perry znamení. Posbiové stáli za námi a jejich zbraně mířily k podlaze.

„Musíme do těch dveří vlevo!“ zašeptal Lloyd.

Chápal jsem, že plazma se chce prosadit. Jak daleko sahala její moc?

„Vezmu si robota napravo ode mě,“ vysvětloval Perry. „Hotovo?“

Chtěl jsem se zeptat, jestli nám plazma dala nějaké instruk-

ce, ale vtom Lloyd sám řekl: *Roboti mají být zneškodněni. Ted'!" .

Dveře vpravo se otevřely. Levé dveře se rozzářily v záplavě světla. Oba strážní roboti předstoupili. Počkali jsme, dokud nebyli na naší úrovni, a pak jsme zaútočili.

Jednou rukou jsem tasil zbraň a druhou udeřil do tlačítka ochranné automatiky.

Ještě než jsem uskočil a padl k zemi, už mě chránilo energetické pole bojové kombinézy.

Dunění dvou vysoce účinných impulzních paprskometů přehlušilo bručení strojů. Dva ohnivé proudy zasáhly Posbie, odmrštily je a způsobily jejich explozi. .

Tlaková vlna mě odhodila stranou. Lloyd bolestně zavyl. Rhodan byl najednou pryč. Pak jsem ho spatřil u paty podstavce nějakého agregátu.

Rychle jsme vstávali a prchali k levým dveřím. Otevřely se včas, aby nás ochránily před dalšími přibíhajícími roboty.

„Felhnere!“ zvolal Rhodan. Sklonil jsem se a pomohl jsem mu s mutantem, protože ten nestačil včas aktivovat ochranný štít a do nohy ho zasáhla střepina.

Protáhli jsme ho dveřmi, které se pak rychle zavřely.

Opřeli jsme se o stenu a lapali po dechu.

„Jsme v oblasti vlivu plazmy,“ vysvětloval mutant. „Ne, ne-pokračujte. Musíme počkat na vozidlo.“

Trvalo pět minut, než z jedné Štoly vyjelo ploché vozítko. Vzadu na sedačce dřepěl jeden Willy. Translátor okamžitě začal: „Velmi upřímně litujeme všech potíží. Je někdo zraněn?“

Otevřel jsem Lloydovu kombinézu na zraněné noze. Rána vypadala hrozivě. Střepina roztrhla kůži. Rychle jsme ji alespoň provizorně ošetřili.

„To nám ještě scházelo,“ zaskřípal zuby Rhodan. „Jak se cítíte, Fellmere?“

Zmučeně se usmál.

„Nemáte se mnou štěstí, pane," zašeptal. „Při poslední akci s vámi jsem onemocněl. Ted' zase tohle..."

„Nic si nevyčítejte. Byl jste zaměstnán telepatickým přenosem. Máte bolesti?"

„Dá se to vydržet, pane. Ale noha pálí."

Ozval se Willy: „Pomůžeme vám. Položte vašeho přítele na vozík. Nitro zná možnosti okamžitého léčení tkáně."

Lloyd se vylekal.

„Jenom to ne," bránil se. „Kdo ví, co se pak se mnou stane!"

„Vyléčíme té," trvala na svém medúzovitá bytost. „Pospěšte si. Nitro se nedokáže bránit věčně. Tady ještě nejste v bezpečí."

* * *

Po třiceti minutách jsme vyjžděli z antigravu. Před námi se rozevřela brána. Za ní ležel tucet zneškodněných Posbiů, Čekalo tam na nás několik „kojeneckých sester".

„Já jsem Willy," vysvětlovala jedna z nich, pravděpodobně náš starý známý. „Rychle. Už se stěží bráníme. Nemilosrdný aktivoval mimořádná spojem."

Pochopil jsem, že brána představuje hranici mezi plazmou a počítačem. Jakmile jsme totiž prošli, nervozita z Williů spadla. Nasedli jsme do dalšího antigravu, který nás kamsi vyvážel, a pak jsme znovu spatřili světlo umělých sluncí planety.

Ocitli jsme se v místnosti, tvořené průhlednými stěnami. Mhouřil jsem oči. Rhodan přistoupil blíže. „Aha, nacházíme se uvnitř energetického plotu. Vidiš ty ko-půle?"

Jistě - viděl jsem je! Byl jich tam bezpočet! Kopulovité stavby, naplněné biochemickou plazmou. Tady nestála jenom jedna jediná plazmatické věž jako na Everblacku! Tady jich bylo nespočítatelně mnoho! ,

Všechny pak obklopovaly jakési náměstí. Uprostřed tohoto náměstí jsme objevili asi čtyřicetimetrovou konstrukci, která se zvnějšku podobala plynovému kotli, jaký se kdysi používal na Zemi.

Každá plazmatická kopule měla zcela zřejmě vlastní energetickou a klimatickou jednotku. S úžasem jsem si to všechno prohlížel, zatímco nás Williové odváděli z antigravu a naléhali, abychom si pospíšili. Lloyd nesl dva Posbiové, kteří byli vedeni plazmou.

Vstoupili jsme do jakéhosi velínu plazmy. Musel tu být i translátor, protože se z reproduktorů ozvala čistá arkonidština.

* * *

Byli jsme informováni o všech těch záhadách, které zaměstnávaly pozemské vědce už od prvního setkání s Posbii. Podstatná část našich domněnek se potvrdila, i když nikdo z nás nemohl tušit, co se tu před mnoha tisíci lety doopravdy odehrálo.

Plazma nebyla vytvořena uměle. To, co jsme před sebou viděli na planetě sta sluncí, byla jen drobná částka společné bytosti, která zahalovala celou planetu v jedné ze slunečních soustav mlhoviny Andromeda.

Tady se také vysvětlilo zarputilé a trvalé nepřátelství mezi plazmou a neviditelnými Lauriny. -

Laurinové se už před čtyřiceti tisíci lety poprvé odvážili přeskochit propast mezi galaxiemi. Přitom narazili na malou

soustavu slunce Outside. Našli tam geniální stvořitele robotské civilizace a pod nátlakem po nich požadovali, aby vytvořili nejschopnější roboty všech dob.

Následující příběh se pak táhl po dlouhé tisíce let. Mechanicové dodali Laurinům statisíce robotů. Ti pak byli na planetách Laurinů přebudováváni na bio mechanické stroje, které dokázaly cítit, a do určité míry i samostatně přemýšlet.

Neslo však o bohubíhou činnost, jak by se mohlo zdát, protože účelem „polidštění robotů“ bylo cílené vyvolání nenávistných impulzů proti všemu živému, co nebylo identické s Lauriny.

Kdyby se Laurinům jejich záměr vydařil, získali by neporazitelnou a věrnou armádu.

Jejich záměry však ztroskotaly. Ke zděšení Laurinů se nenávist proti ostatním náhle obrátila proti nim samotným. Došlo k první bitvě mezi roboty a Lauriny. Posléze se roboti stáhli na mateřskou planetu Mechanica. Stali se inteligentní mi.

Teprve po mnoha tisících letech se Laurinové vzpamatovali z porážky, udeřili proti Mechanice, vylidnili ji, jenomže Posbiové už tenkrát byli silní. Řídil je centrální počítač společně s centrální plazmou.

Od té doby Posbiové s Lauriny neustále válčili.

* * *

Seděli jsme v překladovém sále a sledovali jsme obrazovky. Obklopoval nás bezpočet Williů. Pokoušeli se odpovídat na naše otázky, věděli však pouze to, že byli odjakživa sluhové centrální plazmy, kterou sami nazývali jako „Nitro“. Náš Willy vesel do místnosti.

„Robot se zlobí," oznamoval. „Nitro mě požádalo, abych se vás zeptal, jestli pomůžete. Je to neskromné, já vím..."

„Ale proto jsme tady," odpověděl Rhodan. „Co musíme udělat? Už jsem Čekal, že .napětí mezi Nitrem a robotem vzroste do neúnosné míry."

Willy se nafoukl.

„Neúnosné, ano, to je to pravé slovo. Nitro je vyčerpáno. Boj je urputnější než kdykoliv předtím. Nemilosrdný nezná vyčerpání. Smím vás spojit s Nitrem?" .

Netrvalo dlouho a byli jsme spojeni. Jednoduše a rychle jsme navázali kontakt s centrální plazmou. Kontakt, o který jsme se už hodně dlouho marně snažili...

„Stavba počítačového mozku byla nutná, protože já sama bych nedokázala řídit všechny procesy," vysvětlila plazma. „Vyjádřila jsem souhlas s propojením. Má práva nebyla zpočátku nijak omezována, dokud počítač nezahájil boj proti Laurinům. Od té chvíle začaly potíže, které pramenily ze zvláštního propojení, jež stavitelé naplánovali jako bezpečnostní faktor."

Podívali jsme se na sebe. Něco podobného měl kdysi přece i Regent Arkonu! Plazma pokračovala: „Nenávistné propojení je zcela autarkní součástí centrálního bloku. Počítači byla uložena neukojitelná nenávist vůči falešnému životu, pod kterým rozumím cizí organická spojení. Tak se stalo, že roboti útočili i proti vašim lodím. To je nedostatek nenávistného propojení. Pokud by se podařilo toto propojení deaktivovat, nenávist robotů zhasne."

Znovu se ozval můj extramozek. Vysvětlení znělo hezky, ale co teď?

„Jakmile pohasne nenávist vůči lidskému životu-jak se pák počítač nastaví proti Laurinům?"

„Správná otázka. Vaše Vznešenosti. Zapomínáš na mě. Já

se nikdy nestanu utlačitelem mateřské substance* Dokážu v robotech udržet nenávist vůči Laurinům."

Zatvářil jsem se skepticky-

„Nenávistné propojení může být vypnuto, aniž by tím utrpěla jakákoliv další součást počítače," pokračovala plazma. „Prosím o pomoc. Mí ochránci Williové jsou psychicky neschopni provést tento úkol, a roboti mají do počítače zakázán vstup. Proto jsem se rozhodla požádat o pomoc vás. Vaše služba bude zároveň znamenat konec jedné nesmyslné války. Také vám nabízím spojenectví. Díky vaší službě otevřu mezigalaktické základny vaší flotile. V případě nouze jsem ochotna nasadit posbiovskou flotilu k vaší pomoci. Mohu vám i vydat technické podklady za předpokladu, že je nezneužijete proti mně."

Plazma se odmlčela. Její nabídka nás ohromila. Myslím, že jsme ani neváhali, protože jsme jí věřili. -

Ujal jsem se slova.

„Přijímáme a nabízíme i další spolupráci. Můžeme ti dodávat surovinu k výrobě strojů, můžeme pro tebe i vyrábět. Jsme ochotni zaujmout místo ztracené planety Mechanica. Uzavřeme jasnou a přátelskou dohodu. Administrátor i já ručíme" za její dodržování."

Rhodan přikývl. Nabídl jsem víc, než plazma chtěla; Tušil jsem, že získáváme cenného spojence,

„Existují záznamy a konstrukční plány nenávistného propojení. Předám vám je."

„Nejdříve práce, potom zábava," řekl Rhodan a usmál se. Lloyd vstal ze speciálního léčebného lůžka, kam ho uložil Willy. Udělal několik dřepů a usmál se: „Jsem úplně v pořádku. Můžete se mnou zase plně počítat."

* * *

Viděl jsem už mnoho technických zařízení a prohlížel jsem si bezpočet konstrukcí kosmických lodí, ale tak pohodlný přístup k přístrojům a agregátům jsem ještě neviděl. Roboti nedbali na luxus, zato však uměli konstruovat tak, aby se snadno daly vyměnit poškozené nebo nefunkční součástky.

Teprve po půlhodinové akrobatice v opravárenské Šachtě jsme se rozhodli aktivovat antigravy našich bojových obleků.

Když jsme dorazili na dno dva'tisíce metrů hluboké šachty, zcela jsem porozuměl obavě plazmy, že jí nepomůže nikdo kromě nás. Sem by se žádný Willy neodvážil.

Posadili jsme se a Rhodan vytáhl nákresy. Ukázal na červeně označené místo.

„Konec Šachty, tady. Pak následuje chodba. Připomíná vývrtku. Celkem třicet čtyři zátočin, to kvůli případným tlakovým vlnám. Jsou tam tři místnosti s obrannými palebnými stanovišti, která hned zahájí samočinnou palbu proti nepovolaným. Tento elektronický klíč," ukázal k opasku, „by měl vyřadit všechny nepříjemné reakce. Po vývrtce následuje plosina. Oukej, letíme dál..."

* _*_*

„Pomalu začínám věřit na zázraky," mínil Perry. „Na můj vkus tady probíhá všechno příliš hladce, přestože by Člověk čekal, že stvořitelé nenávisného propojení budou dělat všechno, aby se sem nikdo nedostal."

Dospěli jsme k otvoru v podlaze.

„Fellmere, vy zůstanete tady," přikázal Rhodan. „My dva jdeme dolů. Rychle."

Zvolna jsme se snášeli níž a níž, až jsme dosedli v jakémsi

sále, kde byly ve stěně dveře a za nimi ovládání nenávistného propojení.

Hlavní vchod do tajné místnosti.

Vykročili jsme k němu.

* * *

Rhodan najednou začal střílet. Lloyd křičel, aby nás varoval, a pak se nahoře zableskl i jeho paprskomet. Horká tlaková vlna mě odmrštila proti stěně silou, která mě málem připravila o vědomí.

Když jsem zvolna vstával, všiml jsem si. Že z hlavního vstupu, který se náhle otevřel, vybíhají roboti. Zlostně útočili a vbíhali Perrymu přímo do paprsků.

Nevšímal jsem šíjích. : .. , ,

Nyní nás mohla zachránit jenom rychlost.

Proskočil jsem dveřmi do úzké chodbičky, vyhoupl jsem se na plošinu s ovládacím panelem propojení a popadl jsem nejdelší páku. K mému překvapení okamžitě povolila a poslušně zapadla.

Zároveň zavyla siréna. Ozval se neuvěřitelně silný hlas a v cizí řeči oznamoval něco, Čemu jsme nikdo nerozuměli. Na klenutém stropě se objevil geometrický obrazec, který připomínal ciferník hodin.

Pohybovala se po něm zelená ručička. Bylo jasné, co se stane: jakmile jednou obejde celý okruh, bude zahájena deaktivace nenávistného propojení.

Rozběhl jsem se a volal jsem na Rhodana. Společně jsme se pak stáhli.

O pár vteřin později jsme se vznesli otvorem nahoru k Lloydovi. Neustále jsme přitom stříleli. Pak jsme byli z nejhoršího venku a prchali jsme vývrtkovou chodbu. Tam Jsme také

pochopti, proč tady Posbieové umístili tolik bezpečnostních opatření.

•
Za námi se ozvala ohlušující detonace. Otvor, kterým jsme pronikli do spodního patra, se nafoukl jako bublina a praskl. V nejbližší zatočce chodby jsem padl k podlaze a strhl Rhodana za patu k zemi. I Lloyd si rychle lehl.

Když nás minula doznívající tlaková vlna, vstali jsme a znovu prchali do bezpečí.

* * *

Lloyd navázal kontakt s plazmou.

„Podařilo se,“ řekl prostě, když ji vyslechl. „Nenávistné propojení bylo jednou provždy zničeno. To je jedna věc. Plazma však netuší, jak se počítač zachová, až se znovu stabilizuje. Krátce řečeno: máme zmizet, protože potom nám může jít o krk.“

„Rychle, rychle!“ volal Willy, který na nás už čekal. „Lod’ je připravena. Energetický plot už nestojí!“

Následující jízda zónou smrti se podobala nesrozumitelnému snu. Všude jsme viděli zmateně pobíhající Posbie, jejichž řídicí centra nebyla podle všeho v pořádku.

Nastoupili jsme na palubu fragmentální lodi a sotva jsme ulehli do měkkých těl medúzovitých bytostí, zavyly agregáty a my jsme pocítili staré známé přetížení, které však na mě přes veškerou bolest i následné bezvědomí působilo konejšivě.

* * *

Podle hvězdného moře v našem okolí jsme se vrátili do okrajové oblasti Galaxie. Na monitoru se třpytila vodní planeta.

„To je Sumath," řekl vyčerpaně Rhodan. „Odvážejí nás na výchozí stanoviště. Doufám jen, že Claudrin nezahájí palbu."

Perry se otočil na bok a pokusil se s Claudrinem navázat spojení pomocí náramkové vysílačky.

„Ano, pane, slyším vás!" zaduněl bas velitele vlajkové lodi Pozemšťanu. „Jste v pořádku?"

Usmál jsem se. A jak!

„Nedrážděte mě, Jere," radil Perry. „Přistaneme na Šumáthu. O tuhle fragmentální lod se nestarejte, patří přátelům!"

Williové radostně zaječeli. Claudrin se lekl a zeptal se, co to je za podezřelé zvuky a jestli přece jen nemá přejít do palebné pozice.

„Ani náhodou!" křikl Perry. „Pošlete pro nás záchranný člun. Konec."

Přerušil spojení.

O chvíli později jsem přistáli.

* * *

Rhodanův zástupce Reginald Bull vystrčil ježatou hlavu z výstupu člunu.

„Jak to vypadá na frontě?" zeptal se ho hned Rhodan. „Zaměřili jste nějaké fragmentální křižníky?"

„Jo, a je jich požehnaně, jenomže se odtud chystají ufrknout!"

Rhodan se usmál a vykročil ke Gazele.

„Tak vida," řekl jsem spokojeně. „Všechno ti vysvětlíme později, Bully. Uzavřeli jsme spojení a vypnuli nenávisť robotů."

Teprve po dvou hodinách jsme se zase věnovali tématu. To už jsme byli zpátky na palubě THEODERICHA a letěli jsme k Zemi.

„Co se stane, pokud se centrální plazma mylila?" zeptal jsem se Rhodana. „Co když počítač zareaguje tak, jak by vlastně reagovat měl, jestliže přijde o svou důležitou součást?"

„Mluvíš jasně, Arkonidané," odvětil Pozemšťan. „Na mé gusto až moc jasně! Musíme počkat."

Lehl si a okamžitě usnul. Já osobně jsem si v duchu přísahal, že už nevstoupím na palubu žádné fragmentální lodi - alespoň dokud tam nebudou zabudovány slušné neutralizátory přetížení. Koneckonců nejsem přece žádný robot...